

A. ROGOZ și C. GHENEȚĂ

URANIU

EDITATĂ DE REVISTA
ȘTIINȚĂ și TEHNICĂ

8
1956

AU APĂRUT ÎN COLECȚIA NOASTRĂ:

Nr. 1-2—METEORITUL DE AUR (partea I și a II-a)
de Octavian SAVA

Nr. 3—A 12-a VARIANTĂ
de Leonid PETRESCU

Nr. 4—MAREA EXPERIENȚĂ
de M. NAUMESCU
și

PROXIMA CENTAURI
de M. BRATEȘ

Nr. 5—INIMĂ DE CIUȚĂ
de A. ROGOZ și C. GHENEA
și

O ÎNTÂMPLARE OBIȘNUITĂ
de P. STĂNESCU

Nr. 6-7—INDIENII (partea I și a II-a)
de Vitalii TRENEV

Nr. 8—URANIU (I)
de A. ROGOZ și C. GHENEA

U R A N I U

de A. ROGOZ și C. GHENEA

PROLOG

Karl Wassa renunță la escaladarea Everestului. Magie și moarte. Un dinosaur face concurență monstrului de la Lach-Ness. Nimeni nu îndrăznește să mai facă un pas.

Cartea rajahilor din Cașmir „Radjataranzina” apăruse pentru prima oară în limba franceză de-abia în 1846 cu texte paralele. De parte de a fi un tom de istorie, așa precum o arăta titlul, cuprindea mai ales legende populare și în mare parte chiar texte de ritual. Manuscrisul original, scris de Guliam Rałhana, era păstrat însă cu sfințenie în castelul maharajalei din Srinagar și nu fusese văzut decît de cîțiva europeni norocoși.

Regele Mohamed Kiamil dădu totuși poruncă în memorabila zi de 11 iulie* 1929 să fie adus și arătat profesorului atomist german Karl Wassa sau Wassa-sahib — cum i se spunea la curtea monarhului. Profesorul întreprinsese o călătorie prin nordul peninsulei, numită și cunoscută în general sub denumirea de India. Mobilul care a determinat neașteptata generozitate a regelui Kiamil a fost poate simpatia pe care a simțit-o pentru jovialul său interlocutor, care de fapt i se părea un om cu totul inofensiv, cu capul în nori sau chiar mai sus de norii care plutesc veșnic deasupra Himalaiei. Motivul principal era însă faptul că Wassa-sahib era unul dintre puținii europeni care vorbea la perfecție vechea și parfumată limbă a Cașmirului.

Karl Wassa era un bărbat rubicond, cu obraji roșii, în toată puterea vârstei sale de aproape 60 de ani. În aparență, aducea fie cu Paganel, eroul lui Jules Verne, fie cu un mister Pickwick plecat neapărat după noi și noi descoperiri senzaționale. Totuși profesorul era un cercetător tenace, un om curajos, oricînd gata chiar să se sacrifice de dragul științei, de dragul muncii sale. Dacă am continua comparația, l-am putea asemui cu căpitanul Hull sau cu veșnicii lupi de mare Bildad și Pelleg*, vînătorii balenei albe.

La ordinul maharajalei, cartea scumpă fu adusă de patru mari demnitari, în sunetele unei orchestre ascunsă după draperii. Legat în scoarțe scumpe, bătute în pietre prețioase, volumul era păstrat într-un chivot aurit, pe care singur rajahul îl putea deschide.

Bun cunoscător al ritualurilor orientale, Wassa-sahib stătea la o distanță* respectuoasă, așteptînd îndeplinirea sacramentalei proce-

* Bildad și Pelleg, celebri vînători de balene, pomeniți în romanul lui Hermann Melville „Mobby Dick”.

duri. În sfârșit, după câteva clipe, volumul se afla deschis în fața lui. Ca un adevărat cercetător, Wassa scoase din servieta, de care nu se despărțea niciodată, ediția franceză a celebrei cărți.

— Wassa-sahib, să-ți spun eu! se auzi glasul lui Ismael Khan, unul dintre sfetnicii rajahului. Lipsesc multe capitole. Tatăl meu a fost unul dintre traducători. Ai citit cumva cartea?

— Din scoarță în scoarță, mărite sahib.

— Atunci să-ți arăt, cu permisiunea Măriei-Sale rajahul, capitolul cu privire la muntele prea înțeleptului Djalanta. Acest capitol n-a fost tradus pentru că poporul nostru își păzește locurile sfinte de profanarea străinilor hrăpăreși. Citiți!

Aproape cu venerație, Ismael Khan răsfoi câteva pagini și apoi lăsă volumul deschis în dreptul unui capitol al cărui titlu era încadrat cu miniaturi florale făcute cu purpură și aur. Grija deosebită cu care erau desenate literele capitale arăta că rindurile care urmau erau scrise în parfumatul și minunatul stil Divanli.

„...Și încintat peste măsură de nuri hurtilor și după ce dăinii cei fără de prihană îi dăruiseră minunate daruri, sfântul Djalanta se apropie de lanțul de nestemate al norilor și grăi una dintre minunatele sale pilde, iar muzicile cerești prinseră a cînta.

Și trecu prea-fericitul peste înaltul norilor, pentru a păși înăuntrul schioniceii sale. Dar iată că un balaur îi apărură întru întimpinare, gata era să-l înghită. Ridică mina prea-sfântul, iar balaurul de sîrg se împietri și în vecii vecilor în gura peșterii rămasă paznic sfîntului și pildă pentru cei răi.

Intuneric era în peșteră, dar cînd păși Djalanta prea-sfîntul, deodată de pe un stîlp făurit din piatră își născu o lumină dulce și odihnitoare”.

Wassa își ridică ochii de pe manuscris. Ultimele rînduri îi dădură o neliniște pe care orice cercetător o simte în clipa cînd își dă seama că a găsit cheia unei probleme îndelung studiate.

— Spune-mi, te rog, Ismael Khan, dumneata ai fost în peșteră?

— Nu, niciodată! Astea-s legende! răspunse curteanul zîmbînd. Nu există. În schimb, îți voi da cea mai bună călăuză, care-ți va arăta lucruri mai interesante.

Wassa era incurcat. Nu-și dădea seama dacă se află în fața unui refuz sau dacă Ismael Khan nu spusese decît purul adevăr.

— Nu, nici nu mă gîndesc deocamdată, spuse savantul. De altfel, de aici voi călători pe malurile marilor riuri, pentru ca peste două luni să pot fi la poalele Everestului. Vreau să urc Everestul. Vă mulțumesc!

Wassa făcu o plecăciune adîncă și ceru permisiunea de a se re-trage.

Pe fețele tuturor trecu un zîmbet de destindere. Rajahul îi îngădui să-i sărute mina, iar un grup de nobili îl conduseră în camera destinată lui.

Rămas singur, primul lucru pe care-l făcu fu să-și noteze textul citit cu câteva minute mai înainte. Wassa știa că nu întotdeauna fenomenele de fosforescență se datoresc exclusiv fosforului. Uneori, ele indică existența unor elemente radioactive. Aci însă, radiațiile luminoase sînt cu mult mai reduse decît acelea ale fosforului. Legenda vorbea clar despre un astfel de fenomen. Ismael Khan i-l con-

firmase. Dintr-un motiv sau altul nu i se permitea accesul în locul cu pricina. Dacă ar mitui un dregător? Lucrul ar fi simplu, dar în mod practic, el, Wassa, nu era capabil de așa ceva. Totuși va încerca să obțină îngăduința regelui.

În timpul în care profesorul Wassa era frământat de dorința de a cunoaște indeaproape misterioasa peșteră a lui Djaianta, în altă încăpere a palatului, Ismael Khan discuta cu unul dintre asistenții lui Wassa, pe nume Günther Kriegsfeld, care venise în Cașmir doar pentru două zile.

— Ce părere aveți, mister Kriegsfeld? Profesorul nu e cumva un agent al lui I. G. Farben?

Interlocutorul său hohoti de ris.

— Cine, moșul? Fii serios, sir! Înțeleg să mă bănuiești pe mine, dar pe el? E un naiv bătrîn...

— Totuși, Günther-sahib, cred că notele sale nu sînt lipsite de interes. Poate veți avea cîndva nevoie de ele, făcu Ismael Khan.

— Da!... nu-i rău! Nu ți-ar strica să mi le dai. Muzeul nostru își va rămîne recunoscător.

— Aș prefera să-mi traduceți această recunoștință în dolari...

— *Bruderschaft!* strigă Kriegsfeld ridicînd paharul. Instituția noastră satisface toate dorințele colaboratorilor ei...

Cei doi bărbați își sorbiră băuturile reci și inimiresmate fără a mai redeschide discuția.

*
*
*

„O seară la tropice“! Aceste cuvinte au reprezentat titlul multor cîntece languroase și numele multor parfumuri dulcenge. Totuși farmecul tulburător al unei asemenea seri îl putea imbia la reverie și pe un om al științei exacte cum era bătrînul Karl Wassa.

Întins pe un jilț lîngă balustrada de marmură albă a mării terase a palatului, Wassa privea îngindurat stelele.

„Ce angstromatică* ginganie este omul, aflat pe țărîmul oceanului galactic! Și totuși gingania asta poate ce-i cu neputință și vede ce nu poate fi văzut. Cu telescopul de 5 m putem vedea acum pînă la depărtări de două miliarde de ani-lumină, iar imaginea astrală, pe care nici măcar fotografiile luate cu acest gigantic instrument nu ne-o dau, o putem cerceta cu plăci speciale, sensibile la radiațiile ultraviolete“...

Gîndurile omului de știință fură intrerupte de o tuse discretă. În spatele lui se oprise Kriegsfeld, cu o servietă la subțioară.

— Ce e, Günther?

— Domnule profesor, v-aș ruga să-mi permițeți să plec. Nu pot suporta clima...

— Nu vrei să urcăm pe Himalaia?

— Nu, n-aș putea... și pe urmă... să vă spun sincer, mi-e teamă că mă voi căsători. De aceea ar trebui să mă întorc în Germania cît mai curînd posibil.

— Aa? Iar te însori! Wassa începu să ridă cu poftă. Cred că — stai să-mi amintesc precis — ești la a optsprezecea logodnică pe anul acesta. Mă gîndesc însă care l-a lăsat pe celălalt. Hai?

* *Angstromatic* — de la angström, măsură de lungime egală cu 10^{-7} mm, adică a zecea milioana parte dintr-un milimetru.

— În fine, au fost motive suficient de puternice. De data aceasta, însă, e vorba de ceva serios. Vă asigur.

— Bine, treaba ta... dar să nu uit. Cum ajungi la Berlin, trimite-mi te rog niște caiete așa cum îmi plac mie.

— Pe alea pe care le-ai terminat, nu mi le dați să le duc acasă?

— Nu... de ce să te cari cu lucruri inutile? Și, zi! Pleci? Voiam să te iau cu mine. Știi, m-am răzgândit. Deocamdată nu mai urc Everestul. Voi face aci în Cașmir unele prospecțiuni. Vorbesc cu mine cu rajahul. În orice caz, îmi pare rău că mă părăsești.

*
*
*

După două zile de la această discuție, trei caravane părăseau Srinagarul pe trei căi diferite. Două porneau spre munți, iar a treia spre Karaci. Una avea în mijlocul ei pe profesorul Karl Wassa, care se ținea în șa ca un vrednic maestru de echitație, alta era compusă numai din indigeni, iar a treia, condusă de Kriegsfeld, transporta pe spatele cămilor nenumărate obiecte de artă destinate muzeului din Berlin, dacă ar fi să ne luăm după actele respectivei caravane.

Wassa călărea în fruntea unui convoi de aproape o sută de cai. Impreună cu el călărea un bătrîn derviș, căruia palatul îi dăduse misiunea de călăuză.

Exploratorul nostru era încă foarte mirat de faptul că obținuse autorizația călătoriei aproape fără nici un fel de rezerve. Din acest motiv (pentru că știa din experiență că ori de câte ori vizirii nu cereau bani sau alte daruri pentru astfel de expediții, era ceva suspect) își ținea pregătit revolverul.

În urma lui, venea o escortă de douăzeci de soldați bărboși, îmbrăcați ca oștenii basmelor, cu săbii, iatagane, ilinte, revolve și încă o serie de astfel de „unelte”. Grupa soldaților de escortă era împărțită în două. Un pluton care venea în urma exploratorului, iar altul ca avangardă, în urma catirilor de povară.

Totul a mers bine pînă cînd s-a ajuns la poalele muntelui Djaianta Devy.

— Sahib, de aci trebuie să descălecăm, anunță rituos Kassim Ali, dervișul. Animalele nu pot urca muntele nostru sacru.

— Dar cele sălbatice?

— Pe cele sălbatice le omorîm sau le gonim cu cîntec de tobe.

Intr-adevăr, din mijlocul rajailor, adică al hamailor, ieșiră patru flăcăi, care prinseră a bate imediat în tobele din piele de maimuță agățate de gîtul lor. În sunetul lugubru al tobelor, porniră ca o adevărată procesiune să escaladeze muntele.

La o distanță apreciabilă de cei patru darabangii, veneau doi vînători, iar în urma lor, cu miinile la spate, însoțit de Kassim Ali, pășea Wassa-sahib.

Pămîntul era acoperit de o junglă deasă ca perla, întretăiată de mii de cărării cunoscute numai de localnici. Din cînd în cînd, prin apropierea exploratorilor răsunau sunete curioase — necunoscute urechilor unui european, dar familiare indigenilor. Roiuri dense de țințari și musculițe îi năpădeau și trebuiau duse adevărate lupte cu aceste bestii, care nu se tem nici de tobe, nici de arme de foc sau arme albe.

Imediat, după al doilea val de țințari, Wassa opri înaintarea caravanei, Tacticos, sub privirile mirate ale însoțitorilor, scotoci în-

tr-un sac dus de un raja și scoase de acolo un borcan cu pastile de chinină și plasmochin pe care le împărți tuturor. Urmări liniștit ca fiecare să-și inghită rația și abia după aceasta porniră iar la drum.

Prima tabără o stabiliră pe un mic platou destul de înalt. Corturile erau protejate de focuri. Tohoșarii fură schimbați cu alții, așa că Wassă se văzu silit să adoarmă sub impresia acestei muzici puțin obișnuite pentru un cîntec de leagăn.

Deodată răsună un răcnet. Ca apucat de iele, unul dintre soldați fugea în jurul unui foc. Wassă sări din somn, își luă arma și, zăpăcit, se opri în mijlocul taberei.

— Ce-i, ce s-a întimplat ?

— Nu-i nimic, sahib, îl liniști Kassim Ali. Au venit lipitorile. Hai, aduceți sare! se adresă el unui om din apropiere.

Nenorocitul era acoperit de niște vietăți negre din specia hirudineelor, deci foarte asemănătoare lipitorilor de bălți. Wassă voi să le taie cu cuțitul, dar călăuza îl opri net. Luă un pumn de sare, îl amestecă cu apă și apoi turnă saramura peste viermii care căzură imediat.

— Dacă le tai, capetele lor se desprind greu, iar singele curge de nu-l mai poți opri. Așa însă nu rămîne decît o tăietură îngustă ca de pumnal.

Lipitorile acestea terestre, specifice celor două versante ale Himalaiei, străbat mile întregi în roșuri ca să atace oamenii sau animalele. Singurul lucru care le face să devină inofensive este saramura.

Toată tabăra înarmată cu saramură pornise la vînătoare de lipitori, vînătoare puțin primejdioasă și care din fericire nu dură prea multă vreme.

A doua zi, în zori, Wassă fu anunțat că de fapt se aflau pe teritoriul sudic al Tibetului.

Ascensiunea continuă liniștit și fără peripezii deosebite. Tot ceea ce se petrecea nu avea darul nici să uimească, nici să pună în încurcătură pe încercatul explorator. O singură dată Wassă fu nevoit să intervină. În zare se ivise o ceată de călăreți îmbrăcați în blănuri de lup. Erau desigur tibetani. Se opriră la o distanță apreciabilă, răsunară cîteva pocnete de pușcă, apoi își struniră călușii și făcură stînga-mprejur. Oamenii din escorta profesorului erau gata să treacă la urmărirea așa-zisilor atacanți. Pacea fu însă stabilită datorită energiei lui Wassă.

De la un anumit punct, în care drumul trebuia să urce coasta abruptă a muntelui, expediția se împărți în două. Căii și cele mai multe dintre bagaje trebuiră să rămînă jos la o tabără fixă, iar restul de bagaje, format din alimente și îmbrăcăminte dușe pe spatele rajailor, îl însoțeau pe profesor spre peștera misterioasă a lui Djaianta Devy. Intraseră în zona zăpezilor veșnice. Toată lumea purta ochelari, profesorul — din aceia cu lentile de sticlă, iar indigenii bucăți de piele sau de lemn cu o găurică la mijloc. Aerul care devenea din ce în ce mai rece și mai rarefiat îi făcea pe cei mai mulți să se simtă rău. Curînd unii își pierdură simțirile, începură să aiureze, ba chiar un indian gurkha fu apucat de un adevărat amok. Numai Kassim Ali înainta netulburat prin zăpada scintefitoare.

Mai aveau de urcat aproape 1.000 m, cînd în preajma expediției apărură un grup de șase bărbați, îmbrăcați în zdrențe, care se rugară de ei să-i ia pină la peșteră.

Wassa, după ce-și așează tabăra pe un mic platou, se interesă de noii veniți și-i chemă în cortul său.

— Sintem pelerini și mergem să ne închinăm sfântului, îl asigură cu seriozitate în glas conducătorul celor șase, un bărbat vinjos, căruia părea că nu-i pasă de nimic: nici de frig, nici de greutatea urcușului.

— Cașmireni? întrebă Wassa încruntându-se deodată.

— Da, sahib.

— Și adepți ai lui Djaianta Devy?

— Desigur.

— Nu-i adevărat, răspunse cu asprime profesorul. Dacă ar fi așa, n-ați purta turbanul înfășurat ca mahomedanii. Pe urmă văd că ai un „lakhdam“ la tine: dacă e adevărat ce spui, de ce-ți trebuie lopățica Thugilor. Să plecați imediat de aci.

Spunând acestea, îi smulse de la brâu o lopățică de fier cu miner ghintuit și cu intarsii * de aur.

— Dar, sahib... vă înșelați... se cunoaște că sinteți străin.

— Kassim Ali!

Călăuza intră în cort de cum se auzi strigată și, în urma lui, apărură doi *ascaryi* — soldați din escortă.

— Îi cunoști, Kassim Ali-ata?

— Nu... S-au luat după noi...

— Uită-te bine la el, zise Wassa pipăindu-și nervos pistolul. Din ce sectă face parte.

După o clipă cașmireanul se îngălteni de spaimă și începu să tremure. În fața lui se afla lopățica.

— „Lakhdam“ — lopățica Thugilor! murmură el.

Toți locuitorii din nordul Indiei cunosc secta Thugilor, care se năimesc ca să ucidă, iar lopățica de argint, denumită „lakhdam“, folosită la îngroparea victimelor, este de asemenea bine cunoscută. Thugii au fost zugrăviți de mulți scriitori drept niște eroi romantici, dar în realitate nu sînt decît niște ucigași și filhari de drumul mare.

Incidentul odată lămurit prin izgonirea bandiților, profesorul își luă o serie de precauții la care nici nu se gîndise pînă atunci. Caietele cu însemnări și le indeseă în rucsacul pe care-l goli de alte lucruri.

În cea de a doua zi, mai urcară aproape 500 m pe stîncă alunecoasă și acoperită cu zăpadă subțire și mincinoasă. Niciodată nu se putea ști ce ascunde sub ea. Ziua era senină și soarele dogorea. Mergeau într-un convoi neîntrerupt fără să întâlnească nici țipenie de om. O singură dată, o panteră mare cîț un dulău ciobănesc se apropie de ei, dar un glonte bine țintit o înțepenî pe vechi.

Pe cînd se apropia amurgul, Kassim Ali se opri din marș și-i arătă profesorului o stîncă ascuțită care parcă atîrna deasupra lor. Forma stîncii era deosebit de curioasă. Părea un cioc de pasăre din care ieșeau doi colți monștruși.

— Capul Dragonului, sahib! anunță călăuza. Aici n-am adus încă pe nimeni și nici nu trebuia să ajungem. Dacă n-ar fi fost Thugii, nu veneam la peștera balaurului și vă rog să nu vorbiți nimă-nui de ea.

Wassa privi în sus, spre punctul arătat de cașmirean. După cîtiva pași, zări în față o deschizătură în zidul de piatră al muntelui. Era

* *Intarsii* = incrustații.

gura Peșterii Dragonului, iar ciudata stincă se numea Capul Dragonului.

Deschizătura peșterii era relativ mică. În schimb, chiar de la intrare, după numai câțiva pași, bolta se ridica măreață ca a unei cupole de catedrală. O împodobeau stalactite și stalagmite de calciu străveziu cu forme bizare de coloane, de animale nemaicunoscute și de flori. Fundul îndepărtat se pierdea într-un întuneric de nepătruns. În peșteră era o temperatură constantă. Se apropia de -10° , ceea ce le dădu impresia de căldură.

Nu ridicară corturi. Însoțit de cinci oameni din escortă, Wassa înaintă spre fundul văgăunii, în timp ce bătrînul Kassim Ali împreună cu ceilalți aranjau baloturile și încercau să facă un fel de redută. La mijlocul ei, din bucăți de țizic înjghebară un foc.

La lumina făclilor, zidurile ale peșterii scinteau feeric. Cristalele de cuarț păreau aprinse pe dinăuntru cu mii de becuțe, ca niște pomi de iarnă, care-și așteptau copiii. Deodată profesorul se aplecă și ridică de jos o bucată de piatră.

— „Ursul cavernelor“! murmură el.

Ținea în mână un colț care aparținuse cindva, în urmă cu multe mii de ani, acestui animal preistoric. De jur împrejur se aflau sute de resturi de oase fosile. Wassa le cercea o vreme și se întoarse gânditor la tabăra proaspăt înjghebată.

Cu toții se strecurară la flacăra plăpîndă a focului: un ceainic fisiiu sătos. Cei mai mulți dintre oamenii escortei se ghemuiseră pe jos încercînd să adoarmă. Deodată se auzi un geamăt prelung. Toți tresăriră. Geamătul încetă. Se așternu o clipă de liniște. Kassim Ali se ridică în picioare. Își strîngea în mîinî carabina, gata să tragă. Zgomotul se repetă, de astă dată parcă și mai puternic. Călăuza ascultă atentă, ridică arma și slobozi un glonte spre fundul peșterii, dar, spre mirarea tuturor, în locul bubuitului se auzi un zgomot slab ca o trosnitură. Părea că un uriaș perete de vată absorbise bubuitura așteptată.

Indigenii se trîntiră cu toții la pămînt, numai Wassa, deși zăpăcit, rămăsese în picioare alături de bătrîn.

— Uite, sahib, acolo! mina tremurătoare a bătrînului se îndreptă spre un punct pierdut în beznă. Privirea atomistului se întoarse spre direcția arătată. Un punct luminos se vedea din ce în ce mai clar. Scinteierea albăstruie cu reflexe violete creștea tot mai mult.

Wassa făcu câțiva pași spre sursa luminoasă, dar de data aceasta un răget înfricoșător umplu peștera și o pală de vînt stînsese focul. Urletul se amplifică atît de tare încît stalactitele din apropiere vibrau. Profesorul înșfăcă o făclie, o aprinse cu greu și singur, cu revolverul în mîină, porni în gîoană spre fundul peșterii, unde se zărea misterioasa lumină. După vreo cincizeci de pași se opri. Nu se mai auzea nimic. Privi îndărăt. Însoțitorii săi rămăseseră cu fețele la pămînt.

— Kassim Ali!

Wassa îl strigă pe ghid, dar acesta continuă să stea înșepenit pe locul pe care-l lăsase.

— Kassim Ali!

De data aceasta, profesorul răcnise din toate puterile, dar fără nici un rezultat.

Wassa se înapoie în fugă la tabără. Cînd se află însă la vreo 15 m, răgetul îi răsună din nou în urechi.

— Kassim Ali, mai departe nu se aude nimic, spuse Wassa.

— Mai departe nu mergem, sahib, răspunse bătrînul. Ard ochii balaurului și fiara-i setoasă de sînge.

Ca la o comandă, răcnetul se curmă dintr-o dată. Lumina, în schimb, se menținea la fel de vie. Oamenii mai rămăseră cîteva clipe prosternați, apoi se ridicară palizi la față, cu figurile răvășite de groază.

— Aci e Ardenyi Dzu! spuse unul dintre ei. Aci e gura iadului. Cel care vorbise era un tibetan mărunt cu pomeții teșii. De aici ies diavolii ziua, iar noaptea se întorc. Mai departe e sălașul lor. Aci e gura iadului... Ardenyi Dzu...

— Așteptați puțin!

Wassa se calmase. Prima spaimă îi trecuse. Trebuia să exploreze peștera. Avea în față un fenomen acustic pe care trebuia să-l dezlege.

— Cine are curajul să meargă cu mine încă o sută de pași?

Tremurînd, se ridicară cîțiva. Erau trei flăcăi voinici.

— Bine. Voi veniți cu mine, iar cînd vom ajunge unde vreau eu, tu, Kassim Ali, să tragi un foc de carabină. Bine?

— Da, da, îngăimă călăuza.

După cîteva minute, grupul se afla pe locul dorit de Wassa, și profesorul îi făcu semn bătrînului să tragă. Chiar în același moment, călăuza apăsă pe trăgaci. Atît Wassa cît și ceilalți trei fură nevoiți să-și astupe urechile. Bubuitura îi asurzise. Cel trei fugiră înapoi în tabără. Wassa venea liniștit și chiar vesel pe urma lor.

— Aici, unde ați tras, s-a auzit bubuitura?

— Nu, sahib, răspunse tibetanul.

— Nouă ne-a spart urechile, adause repede unul dintre cei trei.

— Vedeți, nu rage nici un balaur. Totul se aude așa numai din pricină că peștera are o anumită formă și că e deosebit de adîncă. Cum să vă spun ca să mă-nțelegeți?

— Ba e plină de diavoli, se auzi bombănitul tibetanului. Nu-i vedeți ochii? Sigur că era să vă spargă urechile dacă ați trecut dincolo de granița lui.

— Bine, dacă nu credeți, vă voi face să auziți din nou mugetul balaurului.

Mulți zîmbiră neîncrezători, iar alții îi aruncară priviri ciudate. Totuși exploratorul se îndreptă hotărît spre fundul peșterii. Într-o mină ducea o torță care acum ardea nestîngerită, iar în cealaltă revolverul încărcat. Pășea nervos cu pași mari apăsați. Trecuse de mult limita celor o sută de pași făcuși mai înainte. Se opri în loc, privi spre franjurile delicate care coborau ca niște cortine din tavanul înalt parcă lipite acolo milimetric. Deodată percepu niște murmure neclare. Mai făcu un pas și, de data aceasta, auzi fără să vrea o discuție vorbită în șoaptă.

— Ismael Khan ne-a spus să-i luăm cărțile. Acolo ține toate vrăjile lumii!

— Le are cu el...

— Eu spun că trebuia să le luăm de mult. Acum vezi-l cum intră în gîtlejul Dragonului. Eu unul nu le ating nici pentru tot aurul lumii... Nu mă duc mai încolo...

Aici discuția se curmă.

„Secretul sălii Alhambra din Grenada“ îi fulgeră prin minte lui Wassa. Este știut că în marele palat, construit de mauri în Gre-

nada, era o sală denumită „sala secretelor“, unde din anumite locuri nu se puteau auzi absolut nici un zgomot stîrnit în restul sălii. În schimb, existau și alte locuri, la distanță mare unul de celălalt, unde, dacă stăteau două persoane, se puteau înțelege în șoaptă, fără ca oamenii din jur să poată măcar ști că vorbesc. Aceste fenomene ciudate se datoresc exclusiv reflecției undelor sonore.

Atomistul nostru, știind aceasta, nu se mișcă de la locul din care ascultase neașteptatul dialog, ci șopti la rîndul său în limba cașmireană.

— Dragonul a murit. Puteți să mergeți după străin. Terminîndu-și fraza, se întoarse și privi spre tabără. Spre mirarea și satisfacția lui, văzu că fusese auzit, căci cei doi se ridicară deodată și-și aprinseră cite o făclie. Nu trecu mult, și ei se aflau lingă profesor.

— Sahib, ne-a trecut spaima! Acum te credem că nu e nici o primejdie. Ai nevoie de noi? Te ajutăm.

— Nu, vă puteți întoarce. Eu am să trag un foc, iar voi să-mi spuneți ce-ați auzit. Bine?

Cei doi se priviră cu înțeles. Fără să-i mai aștepte, Wassa trase cîteva focuri. Efectul se văzu imediat. Sunetul se amplificase așa cum bănuise profesorul, căci toți membrii escortei sale își astupau cu palmele urechile.

Era tirziu. Wassa se înapoie mulțumit în tabără. Toți îl așteptau nerăbdători.

— Kassim Ali!

— Da, sahib.

— Ii vezi pe nerușinații ăștia? Wassa arătă spre cei doi. Au vrut să mă omoare!

— Noi? Făcură cei doi.

— Da, voi, răspunse atomistul și le repetă dialogul.

Toți erau uluiți. De unde știa străinul ce se vorbise acolo? Desigur că povestea cu vrăjile era adevărată. Numai un fakir priceput era în stare să aibă o asemenea putere. De aceea își ducea „cărțile“ cu sine și nu se despărțea nici în somn de ele. Il priveau cu teamă — ba chiar unii dintre ei se îndepărtară de profesor înspăimîntați. Wassa își dădu seama că oamenii puși să-l omoare îl considerau o ființă supranaturală și că de-acum înainte nu-l vor mai ataca.

* * *

Dimineața se lămurea dintre bezele nopții. Cerul se făcu de un albastru clar, așa cum numai la o înălțime de 4.000 m se poate vedea. Dedesubt, spre poalele muntelui, se zăreau norii ca niște plăpumi grele de bumbac cenușiu. Focurile sărace încălzeau neîndesulător pe cei din preajma lor. Gerul dimineții era deosebit de aspru. Aproape că nu se mai puteau urni din loc. Totuși, după o cană de ceai fierbinte, în care a fost pusă o cantitate suficientă de unt și făină de orez, se simțiră încălzii și întăriți.

Wassa, urmat de Kassim Ali și de încă vreo cîțiva oameni, porni spre fundul peșterii, unde luminița se zărea din ce în ce mai palidă.

Mergeau în fir indian. Fiecare, în mîna cu o ramură de brad aprinsă, înainta spre bănuitul fund călcînd pe o poșghiță subțire de gheață lunecoasă și clară ca și cristalul. La o depărtare de aproape 600 m de locul taberei, se opriră. În față se afla un șanț adînc trans-

versal, pe fundul căruia se zărea un ghejar. Dincolo de ghejar, peștera continua adîncindu-se fără sfîrșit în măruntaiele muntelui.

Cu multă greutate trecură, pe lingă pereții peșterii, peste ghejar. Pătrundeau tot mai departe, printre stalactite și stalagmite, în necunoscutul întunecat. Lumina aproape că nu se mai zărea. Ca și în seara din ajun se auzi și acum geamătul, dar mult mai slab. Cîțiva oameni șovăiră, și Kassim Ali, care-și pierduse cumpătul, o rupse la fugă înapoi.

Deodată, în aer se zbătu un strigăt deznădăjduit, și cel care fugise dispăru din unghiul vederii lor, de parcă-l înghițise pămîntul. Pe locul unde călăuza fusese văzută ultima oară se afla acum o gaură oarbă.

— L-a înghițit Dragonul!

Wassa se întoarse spre cel care vorbise. În același moment, lumina torții pe care o ținea în mînă trecu peste groapă și însuși fizicianul făcu involuntar un pas înapoi. În fundul gropii, zărise ceva îngrozitor. Imaginea unui animal gigantic străfulgeră din adîncuri. Enigma acestei viziuni însă nu-i era dat lui Wassa s-o dezlege. De-abia după mulți ani de zile, alți oameni aveau să treacă din nou pe acolo și vor smulge zăbranicul acestui mister.

Wassa se apropie din nou. Vedenia reapăru tot pentru o clipă, pentru ca apoi să dispară din nou.

— Dragonul!

— Diavolul!

Țipetele oamenilor din escortă îl zăpăciră pe Wassa și, luîndu-se după ei, străbătu aproape în fugă cărăruia de lingă perete. Nici nu și-a dat seama cînd a ajuns în tabără.

— Pe Kassim l-a înghițit balaurul!

— Să fugim de aci!

— Murim dacă mai rămînem.

Ca să mărească zăpăceala, răgetul se făcu iarăși auzit, iar vîntul, care stînsese mai înainte focul, răbufnînd din nou, începu a clătina cu putere flăcările. În adîncul peșterii, tainica luminiță prinse iar viață.

Toate stăruințele lui Wassa rămaseră zadarnice. Oamenii erau atît de inspăimîntați încît savantul fu nevoit să ridice imediat tabăra și să plece.

Seara, la lumina focului, în tabăra de la poalele muntelui, Wassa își însemna în caiet următoarele:

„Am avut impresia că în fundul gropii a apărut pe neașteptate un dinosaur. Animalul părea viu. Se mișca? Nu pot ști. Gamenii au refuzat să mă urmeze. Va fi necesar să mă întorc. Făcăt că n-a mers cu mine și Kriegsfeld. E un băiat curajos.

Totuși cred că, după cum în peșteră se petrec fenomene acustice asemănătoare «urechii lui Denys» cauzate de reflectarea undelor sonore, tot astfel și imaginea dinosaurului trebuie să fi fost cauzată de o iluzie optică. Se mai poate ca pe perețele grotei de cedesubt să fi rămas imprimată forma animalului, care privită din unghiuri diferite să dea impresia mișcării. La Lach Ness cred că s-a petrecut ceva asemănător.*

Sursa radioactivă (care sînt sigur că există) n-am putut s-o determin. Tot ceea ce pot face acum este o hartă. A doua oară

* Denys = tiran al Siracusei.

cînd mă voi întoarce nu voi mai veni singur, ci însoțit de cîva asistenți. Aici trebuie să fie întreprinsă o expediție specială, formată din mai mulți specialiști. Un atomist nu poate determina cu precizie cele ce se petrec în această peșteră misterioasă.

Rămîne ca aceia care vor veni după mine să lămurească dacă am sau nu dreptate.

Pe de altă parte, am avut impresia unor desene rupestre, asemănătoare aceloră de la Altamira, dar ceva mai stîngace. Cui au aparținut oare? Ramapithecul era un biet antropoid, care n-ar fi fost în stare să le facă. O fi oare fabulosul om al zăpezii? Îmi pare rău că, fîrît de frica generală, n-am cercetat mai atent fosilele aflate la suprafață.

Din păcate, caietul cuprinzînd aceste fugare însemnări avea să se piardă nu mult după întoarcerea în Europa a profesorului, care, lurat de alte preocupări, nu va mai consemna în nici o lucrare altele amănunte privitoare la aventurile lui din Cașmir. E drept că un reporter zelos din Delhi, luîndu-i la întoarcere un interviu, a aflat despre această întîmplare pe care a avut grijă s-o transforme într-o poveste fantasmagorică.

Cît despre locul precis al Peșterii Dragonului, Münchhausen-ul nostru n-a putut da nici un fel de relații, întrucît însuși savantul nu știa nimic. La întoarcere, o furtună l-a făcut să rătăcească cîteva zile pe un drum atît de întortochiat, încît foarte greu l-ar mai fi putut reconstitui. Or, aceasta nu i-a mai fost dat lui Wassa s-o facă.

* * *

După aproape o lună de la cele relatate mai sus, Kriegsfeld citea într-o gazetă apărută la Delhi un reportaj cu următoarele titluri:

„Întoarcerea la erele preistorice”; „Într-o peșteră radioactivă aflată la 4.000 m deasupra nivelului mării trăiește un dinosaur”; „Un indian a fost înghițit de monstru”.

Reportajul descria cu lux de amănunte dispariția omului, precum și toate fenomenele acustice care s-au petrecut în peșteră chiar în prezența exploratorului. În concluzie, se spunea că „totul era cauzat numai de faptul că un necredincios îndrăznise să pătrundă în peșteră”.

Nemulțumit, Kriegsfeld mototoși gazeta și în aceeași zi îi trimise lui Ismael Khan o lungă scrisoare. În răspunsul, care nu întirziă prea multă vreme, ministrul cașmirean scria că e de-a dreptul uluit de acest articol, că pesemne Wassa și-a bătut joc de reporter și încheia exprimîndu-și regretul că n-a fost în stare să pună mina pe caietele profesorului.

— Să fie al dracului și afurisit! mormăi Kriegsfeld. Poftim de alege adevărul din toată bazaconia bătrînului ăla ramolit! Acum ar trebui să mă întorc eu în Cașmir, s-o iau de la alfa și omega. Colac peste pupăză, nici mamelucul ăla de Ismael Khan habar n-are de nimic!

Kriegsfeld se plimba cu pași mari prin cameră. O idee însă îi surise: „Mă zbat degeaba, își zise el. Nu se întoarce în Europa Wassa? Dacă s-a dus la dracu-n praznic pentru uraniu, s-a dus și desigur că a dibuit ceva moșul! Datele le-oî găsi în caietele lui”. Scrișni din dinți: „Pină la urmă, se întoarce el, așa că tot o să pun eu mina pe aceste caiete...”

PARTEA ÎNTII:

Un Columb înainte de Cristofor Columb

Capitolul I

Unde Günther Kriegsfeld e nevoit să întreprindă o călătorie neașteptată. Cum se poate deveni lama sacrificator. O viață plină de ciudățenii. Interesantele caiete ale profesorului Wassa. De pe o joncă japoneză pe un submarin britanic.

Micul port Yokasuka din apropierea Yokohamei se înveșmintase în haina trandafirie a amurgului. La chei erau ancorate numai șampanuri și jonci. Nimic nu arăta că Japonia este în plin război, afară de cele două mici tunuri antiaeriene, de pe care husele nu fuseseră scoase aproape de patru luni. Vasele de luptă se arătau arareori — și numai pentru a trece prin dreptul Yokasukăi. Un remorcher pilot, mereu sub presiune, ducea sau aducea printre cimpurile de mine convoaiele de pescari.

Era aproape opt seara. Locuitorii, în cea mai mare parte pescari sau muncitori la o uzină de aparate electrice din apropiere, după o zi de muncă grea, își sorbeau liniștiți filigeana cu ceai sau păhărelul de *saké*. În tavernele portului, citeva gheișe amuzau marinarii beți. Pe străzi, aproape nici o mișcare. Un vinticel răcoros de decembrie adia dinspre oceanul întins. Un avion biplan de tip Fokke-Wulf bizăia monoton. Nimeni nu-i dădea atenție. Yokasuka era cuprinsă de toropeală.

Liniștea a fost spartă de clacsonul unui automobil care străbătu în viteză strada principală a orașelului și se opri brusc în fața unei grădini din marginea lui. Coborîră doi oameni, iar mașina plecă mai departe cu aceeași viteză cu care venise.

— Intrăm, Günther? întrebă unul dintre ei, un bărbat blond și bine făcut.

— De ce nu? E o ceainărie excelentă!

— Știu, am mai fost pe aci!

— Tu?

— Acum un an... înainte de Pearl Harbour...

În fața ceainăriei îi întâmpină patronul localului cu temenele repetate și arătându-le o față zimbitoare ca o lună plină.

— *O hağimete omeni kahanimașta dozo iroșicu!*... (Ochii noștri s-au văzut, și mă închin în fața domniilor voastre) se auzi vocea puțin nazală a hangiuului. Salutul acesta, care se adresează de obicei numai persoanelor din cele mai nobile clase sociale, dovedea că vizitatorii nu erau doi funcționari oarecare, ci oaspeți deosebiți.

— *Kudami safu!* Ce e nou, Hirose? spuse cel care răspundea la numele de Günther ca un om care cunoștea bine locurile. De altfel așa și era căci se afla în acel colț al Japoniei de aproape nouă ani.

Conduși de hangiu, intrară într-un chioșc retras, mascat de pini maritimi și tufe de tamariști. Într-o clipă, o gheișe le puse în față un ceainic și o tabla cu prăjituri aromate. Zimbînd și inclinîndu-se grațios, fata se retrase pentru a se opri în apropiere. Trebuia să fie gata să îndeplinească orice dorință a clienților.

Din punct de vedere fizic, cei doi se deosebeau foarte mult. Unul dintre ei, Heinrich Kollemann, înalt, cu umerii largi și aspect sanguinar, era tipul specific al germanului din nord, pe cînd celălalt, mic, slab și nervos, Günther Kriegsfeld, părea mai degrabă un sudic decît un membru al nobilei și purei rase ariene.

— Cînd ai venit, Heini?

— Ieri, cu avionul... a fost destul de greu! Și rămîn în Nippon pînă la sfîrșitul războiului. Tu cum te simți aci?

— *Ubi bene, ibi patria!* răspunse Kriegsfeld ridicînd din umeri. Conduc uzina, țin cursuri, fac sport și cînt la armoniu... În timpul liber mă ocup și de folclor...

— Cînd ai timp de așa ceva?

— În concedii... Am strîns materiale interesante. Dar, spune-mi, ce te-a adus la mine?

— Dacă n-ai răbdare și vrei să pun punctul pe i de la început, ascultă! Cred că știi că ocup un post destul de important în Gestapo. Vin direct din Belgia. La Bruxelles am consumat cîteva „pinn up girls” (femei ușoare)... Kollosale... Ah, da, uitasem, unde-i gheșa pe care mi-ai promis-o, ma'mselle Seitzu-kuo?

— Seitzu-kuo! Ce-i cu ea?

— Uîți atît de repede?

— Heini ești teribil. Mi-ai adus?

— Bineînțeles. Cajetele sînt la mine.

— Perfect. *Ein Mann, ein Wort*. Cuvintul lui Günther Kriegsfeld este sfânt. Deseară va fi a ta — la o jumătate de oră, după ce-mi vei fi dat caietele! Clar?

— Clar! Vei avea caietele lui Karl Wassa, fostul tău profesor. Ți le-am adus. Știu cât le doreai. Astfel că la noapte amindoi vom poseda ce am dorit!

— Le-ai citit? întrebă Günther cu o încordare bine stăpinită.

— Nu, le-am răsfoit numai. Apă de ploaie! Naiba știe de ce vei fi avînd tu nevoie de ele. În fond, treaba ta. Acum, în al doilea rînd, Führerul îți trimite salutări personale și Crucea de Fier.

Pe fața lui Günther Kriegsfeld flutură o clipă un zîmbet ironic.

— Apoi, continuă Kollemann, ar mai fi o chestiune. Cum te împaci tu cu Orientul?

— Eu?! Doar știi bine că am o educație serioasă în acest sens. Acum vorbesc chinezește la fel de bine ca și hindusa sau japoneza.

— Atunci e bine...! Va trebui să întreprinzi un voiaj mlitel... Să zicem... în India.

— Nici nu mă gîndesc. Marea e minată, submarinele englezilor sînt pretutindeni și, apoi, cum să intru eu, german, într-un dominion britanic?

Luă un păhărel de saké, apoi altul de coniac și le turnă în ceașca cu ceai. Kriegsfeld își sorbea tacticos băutura în așteptarea răspunsului. Pe figura lui nu se putea citi mare lucru. În cei nouă ani de ședere în Japonia, luase multe din apucăturile localnicilor.

— Știi la ce m-am gîndit? răspunse într-un tîrziu Kollemann. Dacă te-ai face preot budist. Aici, la japonezi, se eliberează cu deosebită ușurință diplome de acest fel. Cred că n-ai uitat de Mac Govern. Acesta a pătruns pînă la Lhassa cu o astfel de hirtiuță... Dacă tu...

— Nu-i vorba de hirtii, ci de modul practic...

În acel moment gheșișă care servise bătu discret în ușa chioșcului. La semnul lui Kriegsfeld, intră și-i înmînă un plic deschis. Apoi, la fel de tăcută, plecă.

— Ce-ai acolo?

— Comunicatul operațiilor militare. Hirose îl copiază de cum se transmite la radio și mi-l trimite ori de cîte ori sînt aci. Parcurse hirtia, apoi, încruntîndu-se ușor, i-o întinse lui Kollemann. Mi-e teamă, Heini, că vei merge și tu în India. Va fi mai bine...

— Ai innebunit...

— Nu. Tu ești nebun dacă mai rămii. Paulus mîncăcă bătaie. A fost incercuit la Stalingrad. Așadar, plec în India.

— Ești un porc, Günther! Führerul știe el ce face...

— Și eu știu! Sînt de acord să plec în pielea unui preot budist. Ce-am de făcut acolo?

— Ai auzit desigur de sir Jagadis Chandra Bose, nu? Vei avea grijă să coordonezi și să îndrumi activitatea prietenilor noștri și a adeptilor săi. Te vei stabili la Ambala. Acoto îl găsești pe Ananda Sing, omul nostru de legătură. El îți va sta la dispoziție cu tot ce vei avea nevoie. Și țin să-ți dau un sfat prietenesc, căci te cunosc de 25 de ani. Scoate-ți prostiile din cap!... Altfel îți le vom scoate noi.

Pentru a doua oară, pe fața lui Kriegsfeld flutură același zîmbet ironic. Cea de a doua călătorie în India — la aproape douăzeci de ani după aceea făcută cu Wassa — venise cam pe neașteptate. Urma să-și părească cercetările din domeniul nucleonicii, cursurile

cu inginerii japonezi, casa lui atît de elegantă și odihnitoare. Totuși, drumul îl atrăgea. În fața sa erau două cafele groase, legate în piele de rinocer și pe care era proaspăt imprimat cu aur vulturul german. Acestea le va lua în primul rînd. Mulți ani se zăbătuse ca să le aibă.

— Cînd urmează să plec?

— Chiar în noaptea asta... din portul Yokasuka. Să ne bem ceaiurile și să mergem la Reverența-Sa Miyamoto Ueta. Am pregătit totul.

Se înnoptase de-a binelea cînd Kollemann și Kriegsfeld pătruseră pe o ușiță lăaturalnică în incinta interioară a mănăstirii budiste Kong-Su. Faptul că erau așteptați de mult o dovedea fața învințită de frig a bonzului care le deschise ușa. Printr-un coridor lung și întunecos pătruseră într-o sală mare, tapisată cu mătase roșie închisă. De-abia după ce li se obișnuiseră ochii cu semiîntunericul făcliiilor, își dădură seama că în fund, pe un mare scaun de abanos, așezat sub o statuie uriașă a lui Budha cel născut din lotus, se afla *goghenul* mănăstirii. *Goghenul* — adică întruchiparea și reîncarnarea lui Budha — părea că doarme. De-abia după ce Kollemann și Kriegsfeld îl salutară, acesta le răspunse binecuvîntîndu-i în cea mai curată limbă germană, dovadă că studiasse la Berlin.

După aceea, Kriegsfeld fu nevoit să se supună unor probe suficiente de neplăcute — raderea rituală a capului, o abluțiune și mai ales să se imbrace într-o rasă făcută dintr-o țesătură țepănană și aspră și să se încalțe cu o pereche de pantofi cu talpă de lemn. Numai după aceea fu adus din nou înaintea *goghenului*.

Stătea ingenunchiat în fața statuii lui Budha cel viu. În dreapta și stînga i s-au așezat cîte doi bonzi cu talgere de bronz în mîni. Dintr-o cătuie se ridică un miros inecăcios de mirodenii. Deodată sala fu umplută de un zgomot asurzitor. Bonzii loveau în tobe și cînele, boncăluiau din buciume de aramă și flui erau în tot soiul de fluieri, de cele mai variate game, o melodie nedefinită, care, precum și începuse, se curmă brusc. În liniștea așternută răsunară rar și sacadat cuvintele sacrei consacrați:

— *O reino sirusi madeni instamasite ona!*

Tobele bătura din nou aproape un minut și la sfîrșit se auzi corul călugărilor.

— *Om mani padme hum!*

Cu acestea Kriegsfeld devenise preot cu rang de sacrificator, cel mai umil grad în ierarhia lamaistă. După aceasta trebuia trimis la învățătură și ascultare într-o mănăstire de mai mare importanță. De atfel așa scria și pe diploma pe care o primi din mîna Reverenței-Sale Miyamoto Ueta, *goghenul* din Yokasuka. Înarmat cu atestatul de preot, putea intra în orice lamaserie, templu sau mănăstire budistă din lume.

Ceremonia se terminase. Pe nesimțite, așa cum și apăruseră, călugării s-au retras, iar Kriegsfeld rămase singur în fața stareșului mănăstirii. După ce își făcură cîteva plecăciuni reciproce, băură o ceașcă de ceai parfumat și astfel ceremonia luă sfîrșit. Kriegsfeld trebuia să se retragă.

Afară, în dreptul porții prin care intrase, îl aștepta Kollemann. Foarte aproape se zăreau farurile camuflate ale unui automobil...

— Dragă Günther, îți doresc succes. Naosuke te așteaptă la bordul vasului cu care vei pleca.

— Care Naosuke ?

— Marchizul Naosuke Hatori, onorabilul duminică asistent, actualmente locotenent în marina imperială... și care dacă nu reușește, își va face harakiri. Călătorie plăcută... și aștept vești !

* * *

Jonca porni aproape de miezul nopții. Era un întineric profund. Cerul era la fel de negru ca și suprafața oceanului. Valuri mici loveau în pereții ușoarei ambarcațiuni, care, plutind cu băgare de seamă, se îndrepta spre ieșirea din golful Sagami. În dimineața zilei de 15 decembrie a anului 1942 trecu prin dreptul insulei O-Sima îndreptându-se spre strâmtoarea Lin-So-Ten, pe care o străbătu în după-amiaza aceleiași zile.

Cu tot aspectul ei sărăcăcios, jonca era construită din cel mai solid lemn de teck, din care cu decenii și secole în urmă își făceau goaletele și brigantinele briganzii lui Raleigh și ai urmașilor săi. Printre sacii de iută plini cu alimente specific japoneze, erau ascunse în fundul călei aparate de radio-emisie și radio-recepție, pe care urmau să le folosească numai în caz de mare și absolută nevoie. Aparatura de bord, cu toate că era ștanțată cu anul 1886, era de fabricație americană recentă.

Un singur lucru îl supăra pe Kriegsfeld, și anume că trebuiau să navigheze fără motor, deci încet. Cînd iritat îi reproșă aceasta lui Naosuke, care conducea corabia, primi drept răspuns o poezioară din opt versuri care în literatura niponă poartă numele de Norito-Nonotza. Din cîntec reieșea că ei se aseamănă eroului popular Kokušen-Ya-Gasen, fiul zeiței Soarelui, Amaterasu-Susanoo, primul pirat japonez care atacase regatul Ning din China în cel de al VIII-lea secol al erei noastre.

— Și a cucerit regatul Ning ? întrebă Kriegsfeld jumătate ironic, jumătate mirat.

— S-a luptat ca un erou și a murit acolo făcîndu-și harakiri. Dar mai înainte cucerise toate insulele din jur și înaintase pînă la Pekin. Ce vreți, avusese prea puțini ostași. Naosuke îl privea zîmbind superior.

Tocmai în acel moment timonierul îl chemă pe căpitan, așa că discuția rămase în aer. Kriegsfeld se întoarse în cabină. Se simțea prost dispus. Aproape fără voia lui se văzuse redus la o neplăcută inactivitate. Era obișnuit să muncească în laborator ore întregi, după care fie că se așeza la armoniu și cînta din Bach sau Haendel, fie că înota, trăgea la țintă sau călărea.

Regimul acesta îl practica încă din copilărie, iar muzica și sportul îi erau singurele sale amintiri plăcute din acel timp. Tatăl său, asprul profesor Horst Kriegsfeld, îi dăduse o educație spartană. Ziua lui Günther era împărțită la secundă. Programul nu trebuia să fie depășit sub nici un motiv. În afara orelor de școală, micul Kriegsfeld avea acasă profesor de scrimă și pian, iar cu tatăl său, care voia să-i formeze o cultură clasicistă, învăța sanscrita, greaca și latina. De la zece ani a fost nevoit să recite pe dinafară pasaje întregi din Ramayana nemuritorului Valmiki, din mărețea Mahabharata și să învețe versete din Manava-Dharma-Sastra (legile lui Mano), din Coran și chiar din opera primului legislator al lumii, Hamurabi.

Indiferent dacă știa sau nu, micului Günther i se administra o

strașnică bătaie cotidiană, pentru a-l oșeli, după cum era obligat să înghită la fel de mecanic o ceașcă de 350 gr de cafea cu lapte cu margarină și marmeladă de prune. Gîndurile lui zburau însă cu totul în altă parte. Îl interesau mai ales motoarele, mașinile de tot felul, și în special matematica. De altfel, atîta timp cit a trăit tatăl său, nu s-a putut opune voinței acestuia. De-abia în 1923, cînd își absolvise studiile de orientalistă, odată cu moartea bătrînului, Günther s-a putut înscrie, la Göttingen, la facultatea de electromecanică. În același timp deveni și membru al Asociației „Junges Deutschland”, de unde, cu un singur pas de gîscă, trecu după cîțiva ani în partidul național-socialist.

La Göttingen se simți atras de bătrînul profesor Karl Wassa, unul dintre pionierii atomisticii moderne germane. Legătura dintre ei o făcuse cultura clasică și orientalistă a studentului Kriegsfeld, căci și Wassa începuse la fel Cînd Kriegsfeld îi deveni asistent, Wassa îi destăinuă că posedă acasă două caiete cu însemnări privitoare la zăcămintele de pechblenda din Congo Belgian, fosta colonie germană. Le redactase acolo prin 1910-1913. Acestea erau caietele pe care i le adusesese tocmai din Belgia Heinrich Kollemann.

De fapt, foarte curînd, datorită deosebirilor de vederi politice, Günther începuse să-și urască maestrul, dar speranța că va pune odată și odată mîna pe însemnări îl făcuse să rămînă alături de el. Ruptura dintre ei s-a produs în 1933, cînd Kriegsfeld, acum șef de lucrări, venise la facultate în uniformă de comandant al batalioanelor de asalt.

Într-o duminică seara, după instrucția militară, întovărășit de cîțiva „băieți buni”, s-a dus acasă la Wassa să ia cu forța manuscrisele. Sosise însă cu o oră prea tîrziu. Bătrînul fugise în Belgia. De furie, Günther a devastat întreaga locuință.

Puțin timp după această ispravă, Kriegsfeld fusese numit profesor, ca numai la o lună după aceasta să părăsească Germania pentru a deveni conducătorul unui concern electrotehnic nipono-german. În țara samurailor își organizează viața pe același calapod ca și în țara lui.

* * *

Acum se vedea nevoit să privească ore întregi suprafața nețărnută al Mării Galbene, care se întindea inertă și mută.

Nemulțumit de situația în care se afla, se trînti pe patul tare de bambu, scoase caietele dintr-un coș de paie și începu să le răsfoiască. La primele pagini îi dădu dreptate lui Kollemann. Erau aforisme în legătură cu superioritatea raselor, în care Wassa îi lua peste picior atît pe „marele” Nietzsche cit și pe contele Gobineau. Dar iată două rînduri subliniate apăsate cu creionul roșu:

„In radium sau uranium stă puterea nemărginită de a vindeca orice boală din lume. Medicul care o va aplica se va putea asemui dumnezeirii”.

Kriegsfeld lăsă să-i alunece caietul. În mîntea lui aceste rînduri se transformară în toată istoria forței umane.

„Intr-adevăr... numai că nefericitul de Wassa gindea anapoda. Nu vindecarea ne interesează pe noi, ci puterea în sine pe care ți-o dă radiumul. Și dacă stai și te gîndești la cine a avut puterea și a încercat să se măsoare cu dumnezeirea, îți vine să mori de rîs. Un pirat britanic, un bandit corsican, un pirat japonez și acum un zugrav austriac”. Se ridică în picioare, deschise ușa și-l strigă pe Naosuke, care apără curînd.

— Cunoști desigur literatura țării dumitale, nu?
— Bineînțeles.
— Atunci spune-mi, te rog, cine este autorul acestei *taketori monogatari* *

„Tsouki ya? Aranū
Harou ya? Moukaŝi no.
Harou naranou.
Onaga mi hitotsu ūo.
Mato no mi mi sitē.”

„Să fie luna? Nu există lună.
Oare primăvara? Nu e primăvară
Din cele mai vechi timpuri.
Numai eu singurul
Sînt cel mereu neschimbat.”

— Prințul Narihira...
— Mulțumesc, pentru asta te-am deranjat.
Și fără să-i mai pese de figura mirată a japonezului, se culcă înapoi în pat și scrie apăsător deasupra cuvintelor lui Wassa:
„Cine va cuceri puterea uraniului va stăpîni și omenirea. În consecință, numai un om de știință poate fi Führerul lumii”.
Cîteva clipe se lăsă purtat de visare. Să fi conducător... Să tremure omenirea la orice vorbă sau gest al tău... Să comanzi o țară ca Germania... Sau poate... Nu! nu! Ultima idee îl făcu la început să ridă nervos, apoi se încruntă.

Reluă răsfoirea caietului. Parcurgea filă cu filă cu un dublu sentiment față de fostul său profesor. Simțea totodată și milă, și dispreț. În cele din urmă, cînd citi următoarele, disprețul se schimbă în furie:

„În minile noastre, am impresia că asist la ceva similar muncilor faraonice. Robii negri nu sînt legați numai de lanțurile de fier ale sclaviei, ci și de lanțul legilor imperiului german, al teroarei și al coolului, cel mai teribil flagel care a bintuit vreodată Africa. Mi-e scîrbă că sînt german”.

Günther răsfoi mai departe caietul cu același sentiment de revoltă pe care-l încercase la citirea celor de mai sus. Deodată tresări, iar mușchii obrazului i se încordară. Găsise în sfîrșit ideea pe care o aștepta:

„...Este interesant, scria Wassa, că în toată regiunea Katanga circulă printre negri o mulțime de legende cu privire la calitățile curative ale pechblendei. Vracii știu să o folosească în intervențiile lor terapeutice, întinind ca un descintec leit-motivul legendei:

«Mulonga, primul om, a furat din soare un bolovan de lumină, pe care l-a ascuns sub dealul de la N'gato.

Mulonga a fost și primul marabū.

Mulonga l-a vindecat de răni și bube și pe N'Go, și pe Gae, și pe Sotombwana.

Mulonga lua un grăunte din bulgărele de lumină. Lua bucățica și i-o puneă pe rană.

Sotombwana, N'Go și Gae se vindecau.

Bulgărele aruncă scintei.

Oriunde sînt bulgări din soare, negrii sînt sănătoși.

Piatra de Kumaramba (pechblendă) este ruptă din piatra lui Mulonga.

Piatra lui Mulonga vindecă orice boală.

Mulonga a fost primul om și primul uraci».

* Unul dintre genurile poeziei japoneze. — N.A.

În toate părțile, și mai ales la Sincolobwe, circulă aceeași legendă. Faptul acesta l-am mai observat, de altfel, și în alte regiuni în care s-au făcut prospecțiuni de uranium. Populația băștinașă are în folclorul ei un basm asemănător celui de mai înainte. Este posibil ca în toate locurile de pe suprafața globului unde se întâlnesc asemenea fenomene folclorice să existe surse radioactive."

Kriegsfeld închise încet caietul. Straniu și surprinzător sistem de prospectare! S-ar putea, dacă s-ar găsi în folclorul indian ceva asemănător, ca și în India... da... va trebui să răscolească munți de manuscrise. Nu se poate să nu afle ceva! Nu se poate!

*

După o escală de o zi în portul taiwanez Ta-Kan, jonca își schimbă direcția și porni spre golful Ton-Kin. Scopul lui Naosuke era să ajungă într-un port oarecare de la gurile Fluviului Roșu, adică să navigheze numai în apele controlate de marina japoneză.

Günther era plictisit. Terminase de citit cele două caiete, și altceva nu vedea ce avea de făcut. Pluteau încet, aproape în derivă, pe undele puternice ale curentului tonkinez, care-i mîna spre țărmul Indochinei.

Era în ziua de 31 decembrie, în ajunul Anului Nou, cînd la orizont apărură fumurile unor vase de război. Naosuke era calm. La bord nu se afla nimic compromișător. Cît despre aparatul de radio, nu avea nici o grijă, căci nu putea fi găsit decît după cercetări îndelungate și minuțioase. Călătorul de la bord nu bătea la ochi: era normal ca un bonz sau un lama cerșetor să se afle pe puntea unei nave pescărești. Îl ducea de pe o insulă pe alta.

Pentru orice eventualitate, Günther își verifică machiajul. În afară de culoarea căpruie a ochilor, nimic nu l-ar fi putut trăda. De aceea își stoarse în ochi cîteva picături de lămție. Ce-i drept, aceasta-i produse cîteva clipe o usturime aproape insuportabilă, în schimb culoarea pupilei luă o tentă mult mai închisă.

Starea lor de tensiune nu dură prea mult, căci, după cîteva minute de la apariția vaselor, pe linia orizontului un periscop apărui în imediata apropiere a joncei, pentru ca, aproape imediat, corpul unui submarin să iasă la suprafață. Naosuke și membrii echipajului se strinseră la un loc. Păreau înspăimîntați, dar în fond erau hotărîți să nu se lase făcuți prizonieri și nici să-și piardă pasagerul. Acesta din urmă, ca un veritabil lama, stătea ghemuit pe un cofac de iută și mormăia o rugăciune interminabilă.

— Hei you! se auzi vocea primului matelot apărut pe puntea submarinului. Să nu vă mișcați că vă trimitem un obuz în pintece! Zi-cînd acestea se îndreaptă spre micul tun de la proră, căruia îi și scoase hușa.

O barcă pneumatică fu coborîtă în mare. În ea luase loc o patruză de marinari conduși de un subofițer. Pe beretele lor se vedea scris: „His royal majesties war fleet”.

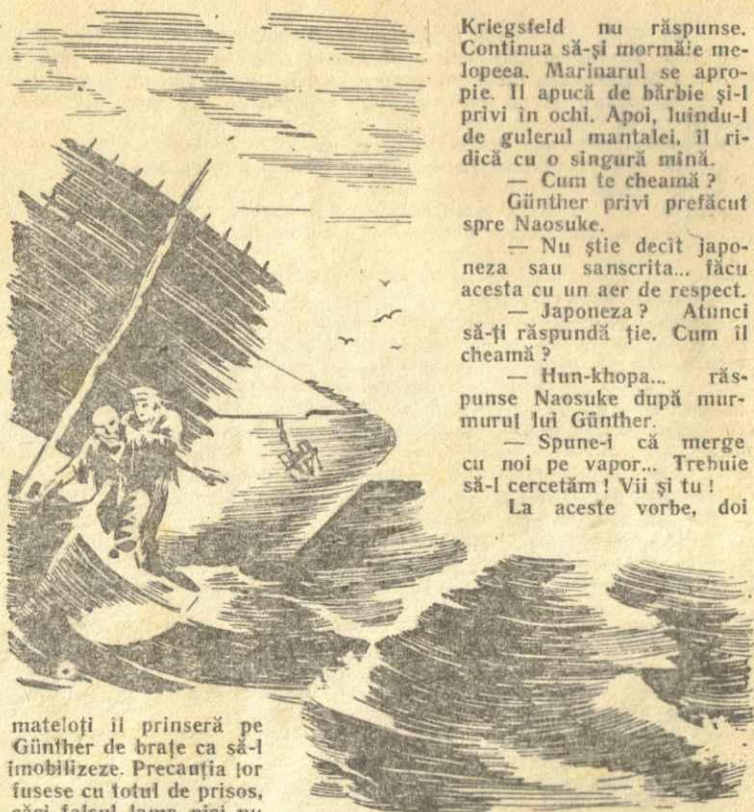
— Cine sînteți? se răsti plutonierul.

— Bieți pescari rătăciți... răspunse cu glas tremurător Naosuke într-o foarte aproximativă limbă engleză.

— Și momia aia de colo?

— Un prea sfînt lama!

— Ce caută boaita aici? Hei tu!.. răcni el spre Kriegsfeld. Hei, bibiloiful, ce cauți aci?

mateloși îl prinseră pe Günther de brațe ca să-l imobilizeze. Precauția lor fusese cu totul de prisos, căci falsul lama nici nu se gândise să opună rezistență. Cu Naosuke și ceilalți membri ai echipajului a fost mai greu. Aceștia trebuiră să fie legați. În același timp, un grup de alți marinari britanici percheziționau jonca, dar curind se întoarseră.

— Nimic? întrebă aspru plutonierul.

— Doar asta! Un marinar îi întinse un sul cu mai multe manuscrise japoneze. Ce ordonați să facem cu ei? îi executăm aci sau îi luăm la bord?

— Mai întâi la bord și după aceea vom vedea.

Pe submarin au fost izolați unul de celălalt. Primul interogatoriu, care consta din luarea numelor și a orașelor de baștină, le fu luat de un simplu sublocotenent. În timpul interogatoriului, Kriegsfeld se chirci într-un colț. La toate întrebările ofițerului, răspundea monosilabic, cu fraze stereotipe, pline de citate din doctrina budistă. În colțul gurii, i se păstra în tot acest timp un suris ironic, pricinuit de nepriceperea marinarilor care nu găsiseră cauzele lui Wassa la percheziție și de naivele întrebări pe care i le punea sublocotenentul.

Kriegsfeld nu răspunse. Continua să-și mormăie melopeea. Marinarul se apropie. Îl apucă de bărbie și-l privi în ochi. Apoi, luându-l de gulerul mantalei, îl ridică cu o singură mină.

— Cum te cheamă?

Günther privi prefăcut spre Naosuke.

— Nu știe decît japoneza sau sanscrita... făcu acesta cu un aer de respect.

— Japoneza? Atunci să-ți răspundă ție. Cum îl cheamă?

— Hun-khopa... răspunse Naosuke după mormurul lui Günther.

— Spune-i că merge cu noi pe vapor... Trebuie să-l cercetăm! Vii și tu!

La aceste vorbe, doi

Acesta din urmă, după toate eforturile sale, își epuiză atît dicționarul cît și repertoriul și era perfect convins de nevinovăția prizonierilor. Ca atare, se prezentă în cabina căpitanului pentru a-și da raportul.

- Cine sînt prinșii? îl întrebă acesta de cum intrase.
- Un preot budist și cîțiva pescari păcătoși din Formoza.
- Un lama vrei să spui?
- Intocmai, domnule căpitan.
- Știi, Harris, că eu n-am mai văzut asemenea speță de oameni? Adă-l aci să-și arate mutra!
- E prea murdar, protestă sublocotenentul.
- Nu-i nimic, nu-i nimic.

Ordinul căpitanului fu imediat executat. Escortat de un matelot înarmat, fu introdus Kriegsfeld. Rămase o clipă în prag, măsurîndu-l pe căpitan cu o privire scrutătoare.

— *Sayonara*... pronunță el abia mișcîndu-și buzele.

Marinarul care-l însoțea tresări mirat. *Sayonara* înseamnă în limba japoneză „la revedere” și deci nu poate fi un salut. Totuși căpitanul se ridică de la locul lui și-i făcu semn santinei să se retragă. Cînd ușa se închise în urma acestuia, comandantul submarinului luă poziție de drepti.

- Luați loc, sir! Vă așteptam de două zile.
- Nu face nimic... răspuse flegmatic Günther. Cel mai bun lucru ar fi acum un coniac, iar după aceasta să mi se aducă bagajele din bărcuța aia imputită.
- Imediat!
- Un moment, fără grabă inutilă. În perna de la cap sînt două caiete pe care negliobii dumitale de mateloși nu le-au găsit. După ce mi se vor aduce bagajele, vă sfătuiesc să nu mai rămînem la suprafață. Nu sîntem la parada militară din Plymouth!

— Am înțeles, sir, dau ordinele necesare.

Căpitanul făcu stînga-mprejur și ieși grăbit închizînd ușa în urma lui. După cîteva clipe se întoarse.

— Ordinele dv. s-au executat!

Submarinul prinse să se clatine. Lua apă în depozitele speciale. Se scufundă.

— A, da! făcu Kriegsfeld ridicîndu-se după scaunul în care se instalase confortabil. O, ce-ați făcut cu ceilalți?

— Încă nimic. Așteptăm ordine.

— Atunci... la prima ocazie, hrană rechinelor!...

* * *

Intr-o noapte întunecată de ianuarie, submarinul „King Charles” din flota marinei regale britanice acosta în rada micului port indian Nizampatam, aflat pe partea de sud-est a coastei, în dreptul deltei fluviului Kistna. Din barca pneumatică coborîră la chei doi ofițeri și un civil. Unul era sublocotenentul Harris, al doilea căpitanul submarinului, iar civilul era un om mărunțel, îmbrăcat elegant, cu cască colonială pe cap și care ducea în mînă o valiză scumpă de piele.

— Sper că ați călătorit comod, sir!

— Atît de comod cît se poate pe un submarin în timp de război. Acum trebuie să mă grăbesc. Trenul pleacă peste o oră. Domnule căpitan, îți mulțumesc!

Îi salutară militărește, și civilul, fără să le mai întindă mina, făcu stînga împrejur și porni spre rada portului industrial. Aici se urcă într-o rikša și se pierdu în mulțime.

— Cine a fost, domnule? întrebă curios sublocotenentul Harris.

— Un ofițer superior de la Intelligence Service! Bine că am scăpat de el! Să ne întoarcem!

După o jumătate de oră, submarinul, luînd balast, se cufundă din nou în apele Oceanului Indian.

Capitolul II

Legăturile călugărești ale lui Ananda Sing. O canossă himalaiană. Un lama deosebit de cult și mare amator de manuscrise. Un amant venit din misteriosul tărîm Fu Sang. Karl Wassa a avut dreptate. Care pe care...

Călătorii care mergeau pe linia ferată Madras-Delhi în ziua de 12 ianuarie au văzut ghemuit într-un vagon de clasa a treia un lama cu pălărie roșie. La controlul făcut, din actele sale reieșea că se numește Lam-Hun-Khopi, că este călugăr vagabond, provenit din mănăstirea Ralung, aflată la 115 km nord de Ambala. În decursul drumului, lama Hun-Khopi murmură versete sacre, iar cînd obosea în-virtuea deasupra capului o morișcă tibetană de rugăciuni. La picioare își pusese două boluri de lemn, unul mic în care credincioșii își lăsaus obolul, iar altul mai mare în care își stringea mincarea.

Lama Hun-Khopi a coborît din tren numai cînd a fost nevoit să-l schimbe. Se vedea că nu este un om obișnuit cu astfel de călătorii. În apropierea fiecărei stații avea grijă să-l întrebe pe conducător sau pe un călător milos dacă mai are mult pină la Ambala. Se înforcea la mănăstirea lui, unde urma să aibă loc foarte curînd o sărbătoare deosebit de importantă.

Trenul ajunsese la Ambala într-o dimineață răcoroasă. Chiar plouase în ajun. Lama cobori ajutat de alți călători, se înveli într-o manta de pîslă căpătată de pomană, îi binecuvîntă pe cei din jur și porni spre centrul orașelului, inghinindu-și litania. Orice nou sosit putea lesne să se orienteze în Ambala și să ajungă în piața centrală chiar dacă nu mai fusese acolo niciodată. Aceasta se datora faptului că toate marile clădiri comerciale și administrative, strînse în Victoria Square, dominau prin înălțimea lor tot orașul.

În primul rînd, lama trecu prin poarta vechii fortificații clădite de colonialiștii britanici la mijlocul veacului trecut. Ambala, capitala Sirkindului, constituia atunci o cetățuie înaintată pe linie de fortificații, care controla teritoriul dintre Himalaia și regiunea Thar. Începutul cu încetul deveni un important centru comercial pentru industria lemnului și a lutei și nod de cale ferată spre care duceau trei linii principale, cea de la Delhi, cea de la Simlea și cea de la Luknow.

În partea dreaptă a Pieței Victoria se înălța un impozant edificiu clădit în greoiul stil elisabetan. Era banca indiană de comerț și industrie. În spatele ei, construit din granit cenușiu de Himalaia, se afla locuința agentului pentru Sirkind, sir Ananda Sing.

Mic de statură, destul de gras, agentul bancar poseda o energie disimulată mai ales de figura sa imobilă. Din acest motiv, pentru că nu i se putea cunoaște intențiile, subalternii săi se și temeau

de el. După ziua de lucru la bancă, Ananda se retrăgea în apartamentele sale, unde rămânea pînă la lăsarea nopții. Atunci, însoțit de cîțiva prieteni, se ducea la clubul armatei, cel mai select din localitate.

În ziua aceea, un funcționar făcuse o incurcătură cu onorarea unui cec către un mare latifundiar din regiune. Sir Ananda Sing era iritat la culme căci bogătașul, în afară de faptul că era mare nobil, se mai bucura și de prietenia locțiitorului guvernatorului și al directorului general al băncii. În aceste toane fiind, valetul său îl anunță că un lama dorește să-i vorbească.

— Aruncă-i o piesă de patru anași și dă-l afară! porunci el.

— Nu vrea, sir. Am încercat asta.

— Atunci aruncă-l pe scări.

— Nu-i nevoie, se auzi o voce străină cu timbru grav. Plec singur cînd va fi cazul.

În cadrul ușii apăruse un călugăr mărunțel, cu obrazul năpădit de o barbă scurtă și rară. Pe trupul lui slab, atirna o pelerină de șiac aspru, plină de praf și scateji. Pe cap purta, trasă pînă peste sprîncene, o uzată pălărie roșie, specifică lamașilor din secta nereformată.

Primul impuls al lui Sir Ananda fu să se repeadă în gîtul vizitatorului nepoftit.

— Cît vrei de pomană, șap bătrîn?

— Prea-nobile fiu al fratelui meu, vin de la mănăstirea Ralung, răspunse acesta accentuînd pe ultimul cuvînt.

— Nu te mai zgii așa, marș afară! răcni Ananda, dar de data aceasta zbirățul era adresat valetului.

Cînd ușa se închise pe urmele acestuia, pe obrajii agentului bancar se schiță un zîmbet slugarnic. Se îndreptă spre lama, care rămăsese lingă perete, într-o atitudine de profundă smerenie. Îl pofti să ia loc. Călugărul refuză cu o energică mișcare a capului. Apoi își smuci pălăria de pîslă și cu un gest prea pușin elegant își șterse fața cu poala mantalei.

— Așadar... dumneata ești Ananda Sing... mormăi el mai mult ca pentru sine. De ce te agiți așa? Stai jos!.. dar stai o dată! Avem doar de vorbit.

Ca și cum el ar fi fost stăpînul, se duse și închise batantele de trestie ale ferestrelor, apoi aprinse lumina. După aceasta, cercetă precaut fiecare colțisor de zid, ciocănindu-l ușor cu vîrfurile degetelor, așa cum face un medic ftiziolog cînd consultă un bolnav.

— Cine lucrează în biroul alăturat?

— Procuristul... și...

— Trimite-i de-aci! Camerele din jurul nostru să fie imediat goale. N-am nevoie de ochi și urechi indiscrete.

— Da, da, imediat.

După ce Ananda se inapoie gîfîind asudat, îl găsi pe lama cotrobăindu-i în saltarele biroului. Nu îndrăzni să se apropie, căci pe birou se afla un revolver cu țeava îndreptată spre dinsul.

— Unde ții hirtile?

— În casa de bani personală... aci n-am nimic, nimic. Dar nu vă supărați, sir... adică prea sfinte... parola!

— Ești surd! Ralung! cîrîi vizitatorului. Apoi scoase din morișca de rugăciuni o hirtie de o rupie tăiată meșteșugit și cu marginile dantelate

Ananda luă bancnota, o privi, apoi își schimbă deodată altitudinea. Intrarea călugărului îl prinsese oarecum pe neașteptate.

— De unde o aveți?

— Ascultă Ananda, și s-a urît cu binele. Lama își șterse din nou fața asudată. Ochiul său căprui, încercănați, îl cercetau amenințător pe indian. Acum, te rog eu, să trecem la ordine. Răspunde la parolă!

— *Namo thasa...*

— Bun... Nu cumva ți-e frică? îl întreabă el jucându-se cu pistolul. Dacă nu te porți cum trebuie, să știi că-ți poți incheia socotelile pămîntești. Dar n-am timp de pălăvrăgeală. Ai aranjat cu lamaseria?

— Da!

— Pînă deseară să am rapoartele gata, să fie trimise de urgență. Ați întirziat cam multșor. Locul de întîlnire cu oamenii este la templul în ruine. Am nevoie de bani. Cam de 50.000 de rupii și o casă izolată unde să pot lucra nestingherit. Acum rămin la tine pînă la noapte. Vreau să fac o baie și să beau ceva. Pe unde se poate ieși nevăzută de nimeni? Să nu uit, încă ceva, nimănui nici un cuvînt despre prezența mea!

Ananda ridică neputincios din umeri. Ieșire secretă nu avea. În schimb, avea prilejul să se răzbuie pe inoportunul și stingheritorul său interlocutor. În consecință, își chemă valetul:

— Barlași, condu-l pe prea-sfîntul lama la bucătărie. Stai lingă el și îndeplinește-i orice dorință.

O furie neputincioasă se întipări de data aceasta pe fața călugărului. De dat înapoi nu putea. De voie, de nevoie, îl urmă pe boy și, străbătînd curtea, intră în casa răcoroasă a agentului bancar...

*
*
*

Același lama pe care l-am întîlnit în tren și în casa agentului bancar Ananda Sing călărea în primele zile ale lunii februarie, pe un catir, spre mănăstirea Ralung, aflată la circa 115 km de Ambala pe malul estic al râului Satledj. După cum am văzut, numele lui era Lam-Hun-Khopi. Prezența lui pe aceste drumuri puțin umblate n-ar fi însemnat nimic deosebit dacă în fiecare sat în care se oprea la odihnă Hun-Khopi, după ce dădea oamenilor sacerdotala-i binecuvîntare, n-ar fi început să întrebe mai ales pe bătrîni despre legende vechi, despre pietre vindecătoare căzute din cer sau despre alte lucruri de acest fel.

Mai întreba Hun-Khopi dacă nu există cumva și un loc în care orișicine s-ar duce își tămăduiește boala. După ce asculta, dînd din cap cu răbdare și înțelepciune, își aprindea un foc din bălegar uscat și crenguțe, la care-și fierbea un ceai cu făină de orz și mult unt. O singură dată oamenii l-au văzut furios pe omul cel sfînt. Un credincios, care n-avea de unde să cunoască aversiunile culinare ale călugărului, venise să-i ofere niște terci de prune. Furios peste măsură, lama îi azvirli cu oala-n cap.

Cînd oamenii se retrăgeau respectuoși ca să nu-l stînjenească, lama scotea din sin un carnetel cu scoarțe tari în care-și făcea însemnări cu litere ciudate pentru acea regiune de la poalele Himalaiei. Nimeni însă nu îndrăznise să-l privească. A privi un lama atît de sfînt în timp ce mîncă ar fi fost, socoteau ei, un adevărat sacrilegiu.

După cite ascultase pînă atunci, Hun-Khopi nu reușise să găsească răspuns întrebărilor sale. Mihnit, sau mai bine zis furios, poposi într-o după-amiază ploioasă în fața mării porți a mănăstirii Ralung.

Lamaseria aceasta era cocoșată pe niște stinci abrupte, aflate aproape exact în mijlocul muntelui. Este un fapt cunoscut că în Himalaia și Tibet, pe virfurile munților se construiau cetățui sau castele, în mijlocul muntelui — lamaseriile, iar la poalele lui — satele sau orașele.

Ralung, o mănăstire veche de aproape șase sute de ani, este clădită astfel încît între spatele chiliilor și panta muntelui să nu rămînă decît un spațiu atît de mic încît un om abia să-l poată străbate cu mare greutate. Zidurile ei, construite din bolovani, se ridică mărețe și sobre ca ale vechilor cetățui europene din evul mediu. Deasupra conglomeratului de edificii, se înalță turla templului, situat în centrul geometric al curții dreptunghiulare. În jurul incintei principale, se află nenumăratele locuințe ale călugărilor, cancelaria mănăstirii și grajdurile populate de vaci moscate sau zebu. De la aceste animale, călugării foloseau numai untul, căci laptele sau carnea de vită erau socolite alimente spurcate. Mirosul puternic de unt rînced fu primul lucru care atrase atenția cucernicului călător. Intr-adevăr, se păstrau în magaziiile mănăstirii blocuri de unt vechi de 40—50 de ani, delicateșă nemaipomenită și care era servită numai oaspeților de seamă și la ocazii cu totul în afară de comun.

Lam-Hun-Khopi cercetă cu privirea clădirile și după aceea se îndreaptă spre poarta din mijloc. În tăblia cea mare era practăcă o ușiță făcută dintr-o singură blană de stejar, lată de aproape un metru. Incercă să o deschidă, dar porțița era bine închisă pe dinăuntru. Deasupra era agățat un ciocan cu care noul venit bătu puternic. Poarta fiind veche, sunetul căpătă prin rezonanță calitatea unui vaiet prelung care se multiplica, din cauza ecoului, într-un muget de hară.

Pînă să i se deschidă, lama Hun-Khopi a trebuit să aștepte mult timp în bătaia ploii. Primirea făcută a fost deosebit și neașteptat de brutală. De astă dată, însă, ciudatul nostru lama nu s-a mai putut comporta ca în biroul bancherului de la Ambala, ci a urmat plin de smerenie pe călugărul care-i deschise.

Ca și împăratul Germaniei Henric al IV-lea, care a așteptat la Canossa în frig și zăpadă să fie primit de Papă, Hun-Khopi a stat la ușa stareșului timp de o săptămînă întreagă. La vederea diplomei, Kampo-Ghelung-ul Djailar se încrunță și-l privi supărat pe vizitator, în care vedea un intrus și un neofit fără valoare.

Hun-Khopi își plecă smerit privirea și-i întinse stareșului o a doua hîrtie, scrisă cu caractere hinduse. De data aceasta, obrazul buhăit al Kampo-Ghelung-ului se destinse și în ochii îngropați în grăsimi licări o flăcăruie de veselie.

— De ce n-ai spus de la început, mister Hun? i se adresă el într-o limbă engleză îngrozitor de stîlcită.

— N-ar fi fost prudent... De altfel, dumneata, Djailar, dacă nu mă înșel, cunoști mai bine treburile. Ești de aproape patruzeci de ani în meserie...

— O, nu, nu... eu dau numai ajutor pe cît mă țin puterile și mintea. Așa m-a învățat și fratele Siegfried, care a fost schimnic

pină acum cîțiva ani, cînd a murit ! Acum o să ne îndrumi dumneata, frate Hun...

Ar fi inutil să vă spunem că lama Hun-Khopi nu era altcineva decît Günther Kriegsfeld, căci, de bunăseamă, cititorii noștri l-au identificat de mult.

* * *

Pentru început, cîteva zile Kriegsfeld a lucrat laolaltă cu ceilalți călugări la modelarea în unt sărat a unor figurine. Aceasta numai dimineața. După-amiaza scoțea biblioteca mănăstirii bogată în cărți și manuscrise vechi, care ar fi format fericirea a generații întregi de filologi și istorici. Nu trecură nici zece zile de la venirea lui la lamaserie, cînd îi parveni un bilețel din partea lui Ananda Sing.

„Păzește-te de Lam-Gopal !”

Hun-Khopi ridică din umeri. Nu-i era teamă. Ananda ăsta se sperie prea ușor. În orice caz nu strică să ia toate măsurile de cuviință pentru a-l descoperi și a-l lichida la timp pe acest Gopal.

Approape că și uitase de misiunea primită de la agentul din Ambala, cînd într-o zi, îndreptîndu-se spre chilia starețului, surprinse o discuție. Pe sală era întuneric și pustiu. Pentru un lama e desigur rușinos să tragă cu urechea la uși. Dar intrucît putea fi vorba de ceva important, Hun-Khopi își lipi urechea de tăblie.

Înăuntru se afla Djailar, Kampo-Ghelung-ul mănăstirii, și un lama înalt și slab, cu părul castaniu și ochii străni. Era ceacir, adică avea un ochi negru și altul verde. Cei doi sfinți călugări țineau în mînă și numărau cîteva păcătoase de hirtii albastre pe care era imprimat capul lui George Washington. Acest amănunt însă nu-l putea observa Kriegsfeld.

— Sint mulțumit, frate Gopal, că-ți pot fi de folos, mormăia Djailar, numărînd hirtiile. Nu cred, însă, că avem de-a face cu un om mai important. Știu doar atît : că-i în căutarea unei hirfoage și despre altceva...

— Nu ți-a spus despre ce hirfoage este vorba ?

— Nu, dar îl pot întreba.

— Aștept atunci să-mi dai răspunsul miine.

La aceste din urmă cuvinte, se auziră cîteva bătăi sfoase în ușă. Cu o rapiditate demnă de orișice prestidigitator, cei doi băgară hirtiile în buzunarele adînci ale raselor călugărești.

— Se poate, prea sfinte ? răsună de afară vocea lamei Hun-Khopi. Djailar îl privi întrebător pe Gopal. Acesta făcu un gest de încuvîntare și se retrase într-un colț întunecos.

— Intră, fiule !

Kriegsfeld deschise ușa încet și intră în virful picioarelor. În dreptul mesei din mijlocul camerei, se opri cu privirea plecată smerit. De fapt, încerca să vadă dacă nu se află cumva în încăpere vreo hirtiuță sau un alt obiect care să-i dea un indiciu cît de mic despre identitatea lui Gopal. Din nefericire, nu găsi nimic.

— Ce dorește fratele meu Hun-Khopi ?

— Aș vrea ca orele de meditație să mi le petrec în pavilionul din pădure, răspunse acesta cu o voce demnă de orice cuvios. De aceasta am zădărnicit rugăciunea prea-sfîntului Kampo-Ghelung al lamaseriei Ralung.

— Se poate. Văzind că lama Hun-Khopi dorește să se retragă, Djailar îi făcu semn să se apropie. Am auzit că fratele meu se interesează de străvechile noastre cărți sfinte. Ce cărți a găsit fratele meu?

— Despre cei 40.000 de bikshu care au propovăduit sfânta noastră credință în China cea păgînă.

— Și ce cărți mai vrea să găsească fratele meu?

— Despre viața celor cinci bikshu care au venit din țara Tin-Ai și au mers de au potolit spiritele apelor. Acum îngăduiți-mi să mă retrag.

Fără să mai aștepte încuviințarea, lama Hun-Khopi ieși, parcă plutind, din încăpere. Gopal și Djailar aruncară pe urma lui niște priviri cu care, dacă ar fi putut, l-ar fi ucis.

Afară, Kriegsfeld rămase puțin în apropierea ușii. Acum îl cunoștea pe Gopal și rămânea doar un singur lucru de făcut: să afle cine-l pusese pe urmele lui.

* * *

Nu se luntinase bine de ziuă, cînd Kriegsfeld ieși din biblioteca lamaseriei ducînd cu el o bucată de hirtie groasă, de o fabricație necunoscută. Părea o țesătură de fibre acoperită cu un strat de calciu. Textul nu avea nici o importanță. Era o rugăciune banală, așa cum se găseau cu zecile de mii împrăștiate prin lamaseriile Indiei și ale Tibetului. Cercetarea comparativă a hirtiei nu-i dădu nici un rezultat. După multe dibuieli, un bătrîn lama îi spuse ironic:

— E pergament din Fu Sang...

— Din Fu Sang?

— Da... așa cum este și cel din mănăstirea Matrakonda.

Despre Fu Sang parcă mai citise el. După cîteva zile de frămîntare, își aminti de lucrarea savantului francez De Guignes, care publicase în 1757 un interesant studiu despre cartea Fu Sang, bazat pe un manuscris al călugărului chinez Hvuî Șin. De Guignes a dedus în lucrarea sa, apărută în al 28-lea volum din memoriile Academiei Franceze, că Fu Sang nu este altceva decît Mexico, iar autorul descrierii, călugărul chinez, ar fi fost unul dintre primii descoperitori ai Americii, de dinaintea lui Columb. Firește că Kriegsfeld nu se mulțumise numai cu atît, ci îl puse pe Ananda Sing să-i procure o serie de cărți, printre care studiile lui Leland și Hervey de Saint-Denis cu privire la Fu Sang. Acum era lămurit.

În mîna sa se afla un așa-zis *amatt*, adică hirtie mayasă făcută din fibră de *maguey* (*agave americana*). Cercetările ulterioare urmau să completeze ipotezele. Un singur lucru îl făcuse să cerceteze amănunțit *amatt*-ul. Pe verso, erau două rînduri șterse de vreme. Din toate aceste cuvinte scrise în limba tibetană, putu descifra doar atît: „*piatr... soar...*” Îndiciul era prea neînsemnat. Acum nu mai avea altceva de făcut decît să se ducă în lamaseria Matrakonda, unde, după vorbele bătrînului lama, se aflau celelalte documente. Plecarea sa inopinată ar fi putut să bată la ochi. De aceea, a fost nevoit să mai aștepte încă o lună pînă la data la care urma să aibă loc la Matrakonda o sărbătoare importantă. În acest timp, Ananda Sing trebuia să aranjeze lucrurile de așa manieră încît prezența lui acolo să nu pară neobișnuită. Pînă atunci își concentra toată activitatea în orele de după-amiază, cînd se întîlnea cu diverși agenți de legătură în pavilionul din pădure. Cu toate precauțiile sale, Kriegsfeld

n-a putut să se apere înșă de ochii bănuitori ai aceluia lama pe care l-am cunoscut sub numele de Gopal. Acesta stătea ceasuri întregi ascuns între tufișuri și pindea.

Primul prilej de a discuta fățiș s-a ivit în ziua plecării lui Kriegsfeld la mănăstirea Matrakonda, căci Djailar i-l impuse pe Gopal ca tovarăș de drum. Călătoria au făcut-o împreună, călare pe catiri, iar discuția lor nu s-a abătut nici o clipă de la făgașul teologiei. Fiecare încerca să-l iscodească pe celălalt prin curse abile. Se luptau cu vorbe spuse pe o muche de cuțit, fără ca vreunul să îndrăznească să ia atitudine directă de atac. Kriegsfeld nu era dispus să întreprindă nici un fel de acțiune înainte de ar fi avut celălalt scris în mână. Singur Gopal încerca să-l zădărească, pentru ca astfel să poată găsi un punct de reper cit de neînsemnat.

Ajunși după o călătorie de câteva ore la lamaserie, se pierdură amândoi în masa compactă de călugări și preoți budiști care se îngâmădeau în curte. Profitând de acest prilej, Kriegsfeld reuși să se despartă de nedoritul său tovarăș și să pătrundă neobservat în depozitul de cărți și manuscrise. Bătrîmul lama care se afla acolo ca îngrijitor fu cucerit de nemaipomenita cucernicie a călugărului, și, cum ceea ce îi ceruse acesta îi era destul de cunoscut, Kriegsfeld căpătă un manuscris alcătuit din aproape douăzeci de pagini. Günther privea ajurit la colile de amănți acoperite cu hieroglife. Studiul codicelui trebuia să-i răpească multă vreme, pentru că nu l-ar fi încredințat nimănui pentru nimic în lume. Urmat, ca de o umbră, de Gopal, se întoarse la Ralung chiar a doua zi, renunțînd să mai participe la restul sărbătorii.

Timp de două luni a stat Hun Khopi de a descifra hieroglifă cu hieroglifă, avînd alături lexiconul lui Ixtlixochitl, Codexul Montesinos, dicționarul lui Lares și gramatica lui Lucien de Rosny, cărți pe care i le-a procurat Ananda din bibliotecile de la Bombay, Calcutta și Delhi. Încetul cu încetul, a reușit să restabilească sensul hieroglifeilor. Textul era scris în limba otomă, limbă vorbită și astăzi de o mare parte din populația indigenă a Mexicului, și care, în multe privințe, este asemănătoare cu chineza, dar mai ales cu tibetana.

Chiar din prima pagină descifrată, găsi confirmarea celor scrise de Karl Wassa. Era povestirea unui cacic făcută în jurul anului 458 al erei noastre. El afirma că, după ce fusese primit în rîndul călugărilor cerșetori budiști, a vindecat în templul lui Balam-Agap mulți bolnavi cu răni vechi sau tumori, folosind o piatră sfîntă. Templul se afla pe malul de nord al lacului Tzintzanhuicli din regatul Cicimec (lac denumit astăzi : Yquiran).

Rezultatul nu lăsa nici o urmă de îndoială. Cuvintele lui Wassa își găsiseră încă o dată confirmarea. Acum urma să trimită cărțile înapoi la Ambala, iar el împreună cu un agent să se facă nevăzut din lamaserie ducînd cele două prețioase manuscrise.

Aproape că-și terminase toate pregătirile, cînd în chilăa lui apărură Lam Gopal.

— Am auzit că ne părăsești, iubite frate.

— Urechile fratelui meu prind mai degrabă foșnetul frunzelor decît cuvintele adevărului, rosti sentențios Kriegsfeld.

— Cred însă, după cele ce văd, că știi ce spun, răspunse deodată Gopal în limba engleză. Vreau să văd manuscrisul după care ai alergat atîta.

— Nu înțeleg ce dorești, continuă Kriegsfeld în limba hindusă.

— Atunci, la o parte!

Zicînd acestea, Gopal ațîntî spre Kriegsfield gura neagră a unui pistol. Văzînd că acesta nu se mișcă, Lam Gopal înaintă. De fapt, înaintarea l-a costat și viața. Kriegsfield posedă la perfecție jiu-jitsu și cu un salt de adevărat acrobat reuși într-o clipă să-și dezarmeze adversarul și să-l lege fedeleș.

— Neamț blestemat!...

— Gura, porcule!... Dacă-mi spui ce ai căutat la mine, îți dau drumul.

— Te omor..., mai mult nu pîtu să spună, căci Günther îl și sugrumă. Il lăasă acolo, iar el se duse în chilia celui ucis.

După aproape o oră de scotocire,

găsi un simplu plic cu o adresă:

„Mr. Mc. Stephens... New York
75th avenue,
U.S.A...”

— Hm! Americanii. Păcat!

Dacă știam mai dinainte, ne-am fi înțeles cu siguranță, mormăi Kriegsfield. Eu credeam că-i vreun roșu. Acum a crăpat. Ce să-i fac?

* * *

În zorii zilei, cînd clopotele anunțau rugăciunea de dimineață, călugării văzură surprinși că doi dintre frații lor lipseau, iar ușa chiliei lui Djailar era încuiată. Pe unul, lamașii l-au găsit spînzurat și recunoscură în el pe Lam Gopal, iar pe Djailar îl găsiră cu capul sfărîmat. Al treilea dispăruse fără urme. Acesta era lama Hun-Khopi.

Unde mr. Borrowth se simte irezistibil atras de stafia dărîmăturii. Contractul dintre un yankeu și patru gauchos. Șamanul Tezozomah. Cum a aflat Borrowth despre Karl Wassa. Împușcături în noapte. Glyn Borrowth pornește la atac.

În timpul ultimelor evenimente ale povestirii noastre, în altă parte a lumii, în portul mexican Mazatlan, aflat pe țărmul Pacificului, debarcă de pe un mic vas comercial un om între două virste, cu figura energetică și hotărâtă. Cu tot părul alb, care-i acoperea capul ca o coamă, statura sa athletică te făcea să-ți dai seama că este cu mult mai tânăr decît pare.

Străinul se instalează într-un hotel de mina a doua și în registru semnă: Glyn Borrowth, inginer. Chiar din prima zi, incepu să fie vizitat de tot felul de oameni, dar mai ales de indigeni, lucru care miră foarte mult pe colocatari și pe proprietarul hotelului. În vremea în care rămânea singur, Borrowth se ocupa de compararea unor vechi documente precolumbiene cu Codexul Montesinos și Codexul Xolotl. În acest din urmă manuscris este vorba de istoria cicimecilor, o veche populație din centrul Mexicului, și cuprinde o povestire care pînă atunci nu fusese descifrată, anume legenda orașului Almoyahuan (locul unde apa curge în cercuri).

Această operație îi lua cel puțin cinci ceasuri pe zi. După ce reușea să descifreze cîteva hieroglife, compara rezultatul cu niște notițe pe care le adusese cu el. Toate acestea fuseseră văzute de oamenii de serviciu din hotel și acum Borrowth era socotit drept un american scrîntit care aleargă după tot felul de fleacuri.

Într-o seară, după ce-și termină treburile, mr. Borrowth cobori în localul care se afla la parterul hotelului. Era plictisit pentru că tot ceea ce încercase pînă atunci nu-i dăduse nici un rezultat. Acrit de nereușită, se așeză într-un colț îndepărtat al locandei, unde putea să-și bea liniștit paharul cu whisky. La o masă din apropiere, stăteau patru gauchos, îmbrăcați în costumele lor caracteristice. Vorbeau zgomotos, își întăreau replicile prin lovituri de pumn, care făceau să zăngănească paharele și, în general, păreau deosebit de veseli și încintați.

În toiul discuției, unul dintre ei scoase din buzunar un pumn de plăcuțe de aur cu înflorituri deosebit de frumoase. Se vedea că făcuseră parte dintr-un vas și că actualul lor proprietar le tălase pentru a-și ușura transportul

- De unde le ai Pancho, iubitul!
- Din valed Tallantzínco... de sub dărîmături.

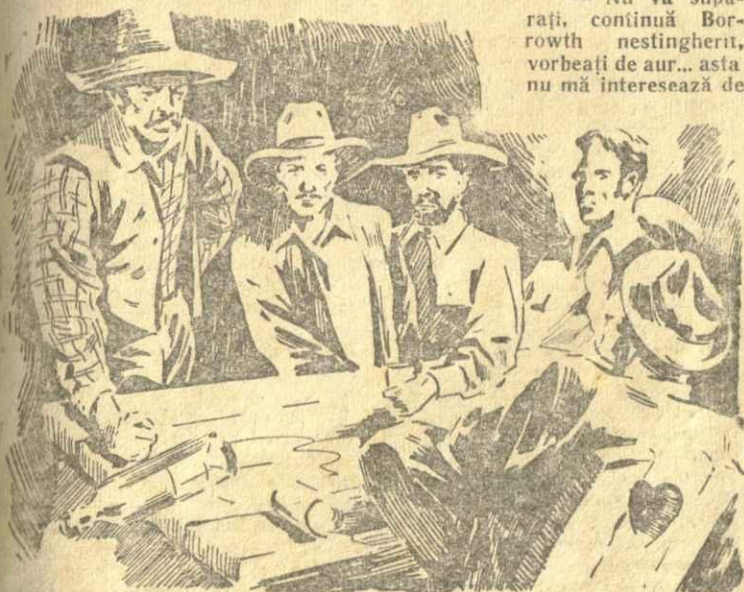
La urechile lui Borrowth ajunseră cuvintele celor doi, fapt care-l determină să-și tragă scaunul mai aproape și să fie mai atent.

- Sînt multe?
- Berechet, răspunse cel numit Pancho. Dar să vezi drăcie! Cît timp am scormonit pămîntul ăla afurisit, m-am ales cu o durere de cap cum n-am mai pomenit
- Or fi duhuri...
- Se poate.. și eu cred... Și încă ceva... Știi rana mea aia veche de la umăr, nu? S-a vindecat.

— Nu mai spune! Hotărit, sint duhuri. O fi stafia dărimaturii.
— Mă scuzați că mă amestec, se auzi deodată glasul lui Borrowth, care înainta spre masa celor patru. Sint multe dărimături acolo unde ai fost dumneata?

Patru perechi de ochi îi așintiră și patru mâini se îndreptară amenințător spre pistoalele agățate la cingătoare. Cei patru se priviră întrebându-se din ochi ce atitudine să ia față de intrus.

— Nu vă supărați, continuă Borrowth nestingherit, vorbeați de aur... asta nu mă interesează de

fel... puteți să vi-l luați dv., dărimăturile, da. Eu sint inginer, și în timpul meu liber mă ocup cu arheologia. Or, acum sint în vacanță... aș dori să fac o perieghetză...

— O... o, ce?

— O perieghetză, adică o cercetare, un sondaj la fața locului.

— Singur? întrebă amenințător cel care arătase aurul.

— O nu... dacă doriți să mă însoțiți.., sint pasionat după cultura materială precolumbiană...

— Pre...! Domnule, noi nu glumim. Pe legea mea, dacă eu, Oliva Fuentes, nu vă sucesc gitul!

Gauchoul, care era un adevărat uriaș, se ridică în picioare, cit era de lung, și înaintă urmat de ceilalți trei.

Pancho, cel cu aurul, își trase sambrero-ul pe sprincene și puse mâna pe pistol. Discuția părea a lua o întorsătură, dacă nu gravă, totuși destul de neplăcută. Numai Borrowth continua să fie calm ca și cum injuria de mai înainte nu-i fusese adresată lui, ci altcuiva. Fără să se întimideze cituși de puțin, înaintă și el, trase un scaun lângă masa celor patru gauchos și se instală comod. Își adusese

chiar și sticla cu whisky pe care acum o golia în paharele interlocutorilor săi.

— Locul de care vorbești nu-mi este cunoscut. Ar fi interesant dacă am putea să ajungem chiar până la straturile paleolitice sau chiar mai jos...

— Vă bateți joc de noi? întrebă Oliva încruntându-se.

— Vorbesc foarte serios. Aș vrea să știu ce populație a trecut prin locurile de care vorbești, știți, este vorba de migrația popoarelor nordice spre tropic...

— Hoțărît că... Dar pentru numele lui Dumnezeu, ce dorești, senor?

— V-am spus că vreau să cercetez ruinele. În valea de care vorbești, nu s-au mai făcut investigații. Aurul nu mă interesează, puțeti fi sigur.

Cei patru se privesc unul pe celălalt, pentru ca apoi să-și ațintească privirile alurite din nou asupra lui Borrowth. Nervoși, își mîngiau foarte duos plăselele pistoalelor, gata să le scoată din tocuri.

— Ai avut mincărime de limbă, Pancho... dar dacă domnul ne dovedește că e dispus să ne dea o cauțiune... făcu Oliva Fuentes.

— De acord...

— Știți să călăriți?

— Dacă e cal blind, pușin...

— Acolo nu putem merge decît călare. Limba otomilor o cunoașteți?

— Limba otomilor?

— Da.

— Am auzit de ea.

— Ne garantați să nu mai vorbești cu nimeni despre asta?

Toate aceste întrebări fuseseră puse de Pancho pe un ton foarte pușin prietenos.

— Aceeași garanție o cer și eu de la voi, replică pe un ton asemănător Borrowth. Mergeți toți patru?

— Toți.

— Bine! Veniți miine la zece dimineața la mine ca să stăm de vorbă pe-ndelete. Hei, chelner! strigă el, dă băieților să bea și trece totul pe socoteala mea.

După ce ciocniră primele pahare, Borrowth îl întrebă din nou pe Pancho despre locul cu pricina, dar mai ales despre durerile de cap și de miraculoasa vindecare. Părînd satisfăcut de cele auzite, se ridică și le întinse mina:

— Mă numesc Glyn Borrowth... și mă găsiți la numărul 22. Zicînd acestea, le întoarse spatele și se urcă în apartamentul său.

(Continuare în numărul 9)

Rugăm cititorii să ne trimită impresiile și sugestiile lor asupra lucrărilor publicate în colecția noastră pe adresă: București, Raionul I. V. Stalin, Casa Științei, Piața Științei Nr. 1, Redacția revistei „Știință și Tehnică”. Telefon 7.60.10 Int. 1571-1164.

Colecția „Povestiri științifico-fantastice” apare la 1 și 15 ale fiecărei luni, în 32 pagini, prețul de 1 leu exemplarul.

Abonamentele se fac la oficiile poștale, factorii poștali și difuzorii voluntari din întreprinderi și instituții.

Prețul abonamentelor:

3 luni	6 lei
6 luni	12 lei
1 an	24 lei

34
26:25:13

1 leu